Szung Csing-ling

AZ ÚJ KÍNA

a haladás útján

SZIKRA

Szung Csing-ling Hucsiatiencsie falu parasztjai között

Tóth Z.

SZUNG CSING-LING

AZ ÚJ KÍNA A HALADÁS ÚTJÁN

SZIKRA
BUDAPEST 1951

A mű orosz címe:

СУН ЦИН-ЛИН

ПРОГРЕСС НОВОГО КИТАЯ

НАРОДНЫЙ КИТАЙ.
МАЙ 1951. ПЕКИН.

Fordította:

SIKLÓSI MIHÁLY

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

ÉSZAKKÍNAI ÉLMÉNYEK[1]

Lin Po-csu elvtárssal, a Központi Népi Kormány Állami Közigazgatási Tanácsának főtitkárával és más elvtársakkal együtt nemrég utaztuk be új Kína északkeleti területét (Mandzsuriát). Az egész északkeleti vidéket beutaztuk és figyelmesen tanulmányoztuk azokat a változásokat, amelyek a nép életében végbementek. Mindaz, amit láttunk, annyira fellelkesített, hogy elhatároztam: élményeimet elmesélem az egész országnak és az egész világnak, elmondom, hogyan épül az új Kína és beszélek Északkeletről, amely ennek az építésnek az élén menetel.

Elbeszélésemnek nem az a célja, hogy általánosságban vagy részleteiben elemezze Északkelet helyzetét, hanem rövid leírása annak, amit láttam és ami a legnagyobb hatással volt rám északkeleti utazásunk alkalmával, amikor több mint 4260 km hosszú utat tettünk meg. Meglátogattunk 54 különböző helyet és építkezést, köztük Északkelet 7 legnagyobb városát és 4 olyan falut, ahol már végrehajtották az agrárreformot. Megtekintettünk 11 gyárat, egy bányát és számos olyan kulturális intézménnyel és szervezettel ismerkedtünk meg, amelyeknek az a céljuk, hogy a lakosság felemelkedését szolgálják. Ezeken a helyeken beszámolókat hallottunk, vagy írásban kaptuk meg azokat.

[1] A szerző *Szung Csing-ling* — Kína nemzeti hősének, Szun Jat-szennek özvegye — Kína Központi Népi Kormányának elnökhelyettese.

Ezenkívül egyénileg beszélgettünk egyszerű parasztokkal és munkásokkal, valamint az ipari és kormányszervek vezetőivel is.

Így tehát minden vonatkozásban és tények alapján közelről ismerkedhettünk meg azokkal a hatalmas sikerekkel, amelyeket Északkelet elért. Megfigyelhettük, hogy az agrárreform után a gazdasági életben hatalmas változások történtek, fellendült a kulturális élet és megjavultak a parasztság életének egészségügyi feltételei. Láttuk, hogy ezek a sikerek mennyire előnyösen mutatkoznak meg a városi munkásosztály életében, hogy a munkások milyen lelkesedéssel állítják helyre és alakítják újjá az ipart. Tanúi lehettünk annak is, hogy kormányunk és a Kínai Kommunista Párt milyen önfeláldozóan végzi munkáját, milyen határozottan harcolnak minden hiba ellen, miközben a helyes utat keresik, milyen hatalmas szerepet ruháznak a munkásokra és parasztokra és hogyan mozgósítják erőiket, hogy még nagyobb sikereket érjünk el.

A FALU ÉS AZ AGRÁRREFORM

Északkeleten az agrárreform akkor kezdődött, amikor ott még a Felszabadító Háború legelkeseredettebb harcai folytak. Valóban, 1946-ban július és december között, éppen abban az időben, amikor a Kuomintang erejének teljében volt, a népi erők pedig stratégiai visszavonulásokat hajtottak végre, 12 000 kádert mozgósítottunk és irányítottunk a falvakba. Feladatuk az volt, hogy harcot kezdjenek a feudális és bandita elemek ellen és olyan területi támaszpontot teremtsenek, amelyre támaszkodva a forradalom az egész országban diadalmaskodhat.

Ez nem volt könnyű feladat, mert a reakciós elemek erősek voltak. A paraszttömegek azonban lassanként megértették az agrárreform jelentőségét és 1947 végén, abban az időben, amikor komoly csapásokat

kezdtünk mérni az ellenségre a csatamezőn, a falun megkezdtük az ellenség társadalmi és gazdasági állásainak szétzúzását. 1948 végére Északkeleten a Kuomintang-csapatok maradványait megsemmisítettük és mind a tíz tartományt felszabadítottuk. Ezzel utat törtünk az agrárreform megszilárdításához és az új élet felé, amely az agrárreform nyomán jött létre.

Északkelet parasztjai azzal mutatták meg lelkesedésüket az új életért, hogy a mezőgazdaság évi termését 14,5 millió tonnára növelték, nem számítva azt a 2 millió tonnát, amit a mellékipari üzemágak termeltek. 1950-ben megközelítőleg 18 millió tonna termést takarítottak be. Az 1950-es termés 93 százaléka volt az 1943-as termésnek, amely a japán imperialisták uralma alatt a legmagasabb termés volt. Az átlagos termés hektáronként sokkal magasabb volt mint 1943-ban, néhány helyen, így például Hejlungcsiang tartomány pajcsengi járásában a mezőgazdasági termelés elérte az 1943-as színvonalat.

Megfigyelésem szerint a mezőgazdasági termelés e gyors növekedésének alapja a következő:

1. A parasztok most a föld gazdái.
2. Megjavultak a mezőgazdasági módszerek.
3. A mezőgazdasági munka jólszervezett.
4. A munka élenjárói, a Kommunista Párt és az Újdemokratikus Ifjúsági Szövetség tagjai, vezető szerepet játszanak.
5. A kormány segítséget nyujt a lakosságnak inség idején.
6. Az a pénz és gabona, amely megmarad a parasztoknak az adó és a kiadások megfizetése után, a termelés fokozására ösztönzi őket.

A következőkben részletesebben foglalkozunk mindegyik tényező jellemzésével.

Ha elöször utazunk olyan faluba, ahol már befejezték az agrárreformot, ezt azonnal észrevehetjük a parasztok magabiztos tekintetéből, büszke, egyenes testtartásából. Minden egyes parasztnál érezhetjük, hogy új módon viszonylik az élethez. Az egész légkört célratörés tölti meg. A falu minden lakosának van foglalkozása, a parasztok és családtagjaik vagy dolgoznak, vagy tanulnak. A házak és a falusi utcák tiszták és takarosak. Mindezt azzal magyarázhatjuk, hogy a parasztok teljes joggal ezt mondhatják a földre: „Ez az enyém." Milyen egyszerü kifejezése ez egy ilyen jelentös ténynek...

Ugyanennek a ténynek sokkal kifejezőbb módja — a számok. Az egyik falut, amelyet meglátogattunk, Jungkujnak hívják. A falu Szung-csiang tartomány hulani járásában fekszik. Az alábbi adatok megmutatják, mennyire megváltozott a helyzet az utóbbi években ebben a faluban:

A vagyon megoszlása a hulani járás Jungkuj nevü falujában az agrárreform előtt és után

A lakosság csoportjai[2]	Átlagos földtulajdon egy lakosra számítva sangokban[1]		Átlagos lakótér (szoba) egy lakosra számítva		Lovak száma átlagban egy lakosra számítva		Szekerek száma átlagban egy lakosra számítva	
	az agrárreform előtt	után	az agrárreform előtt	után	az agrárreform előtt	után	az agrárreform előtt	után
Mezőgazdasági munkás (béres)	—	0,66	—	0,33	—	0,16	—	0,04
Szegényparaszt ..	—	0,66	0,12	0,31	0,08	0,13	0,01	0.02
Középparaszt ..	0,55	0,67	0,24	0,38	0,35	0,18	0,05	0,05
Zsíros-paraszt ..	2,41	0,66	0,70	0,22	0,42	0,11	0,06	—
Földbirtokos .	3,30	0,66	1,62	0,15	0,70	0,06	0,06	—

[2] Tekintve, hogy az agrárreform idején és után sok új család

Ezekből az adatokból láthatjuk, hogy Jungkuj faluban a föld azoknak a tulajdonába került, akik a földet megművelik. Ennek eredményeképpen 1949-ben a termés sangonként átlagban egy tan-ra[4] emelkedett az agrárreform előtti terméshez viszonyítva. Ugyanilyen viszonyokat és ugyanilyen eredményeket láttunk Északkeleten mindenütt, ahol csak megfordultunk.

A MEZŐGAZDASÁGI MÓDSZEREK MEGJAVÍTÁSA

Amikor alapjaiban befejeztük az agrárreformot, következő lépésünk a termelés módszereinek megjavítása volt. Ez azt jelentette, hogy a megmunkálásba vett szűzföldek és az öntözött földek növelésén kívül a hosszúlejáratú és ideiglenes tervek összeállítását és a mindennapos munkánkat is tudományos alapokra kellett helyeznünk. Északkeleten ez nagyrészt már meg is történt. A mélyszántás, a trágya bőséges alkalmazása, a gyakori gyomlálás és boronálás, az egyenletes vetés és számos egyéb új módszer a mezőgazdasági termelés szabálya lett. A parasztok nagyra értékelik a korszerű mezőgazdasági gépeket, a nemesített vetőmagvak alkalmazását, a jószágállomány megőrzésének és ápolásának tudományos módszereit. Annak az okát, hogy tömegesen vonzódnak a tudományos módszerek alkalmazásához, a következő példákkal magyarázhatjuk, amelyek az egyik általunk meglátogatott falura vonatkoznak.

Paoantun falva Kirin tartomány Csiaoho járá-

érkezett a faluba, Jungkuj lakosságának száma 676 főről 772 főre növekedett.

[3] Sang — kínai területmérték. Itt „kis sangról" van szó, amely 10 mu-nak felel meg. 1 mu körülbelül $^1/_{15}$ hektár, 1 sang körülbelül $^2/_3$ hektár.

[4] 1 tan = 60,5 kg.

sában fekszik. A felszabadulás előtt ez a falu nagy szegénységéről volt ismeretes. Ma már nemcsak gazdagságával, hanem élenjáró mezőgazdasági technikájával is dicsekedhetik. Megemlítek néhány statisztikai adatot Paoantun falváról:

1947-ben a faluban a jószágállomány 30 állatból állott.

1950-ben a jószágállomány 42 darabra emelkedett.

1947-ben a falu parasztjai csak 10 mezőgazdasági gépet használtak.

1950-ben a faluban már 27 gép volt, köztük korszerű ekék és egy kombájn-kultivátor, amelyeket jutalomképpen kaptak a Földművelésügyi Minisztériumtól.

1947-ben a falu 38,8 sang földterületet művelt meg.

1950-ben a megművelt föld területe már 53,06 sang volt.

1947-ben a szántóföldnek csak 66 százalékát trágyázták.

1950-ben a trágyázott föld 90,5 százalék volt.

1947-ben a falu mezőgazdasági termelése 240 tan volt.

1950-ben a termelés elérte a 700 tant.

Északkelet parasztjai meggyőződtek arról, hogy az új mezőgazdasági módszerek és gépek alkalmazása biztosítja a terméshozam jelentős növelését, amint azt a fenti adatokból is láthattuk.

Csang paraszt kölestermését összehasonlította Je Csingnek, szomszédjának a termésével. Nagy bánatára azt látta, hogy csak másfél tant takarított be ugyanakkor, amikor Je négy tant és 50 százalékkal több szalmát kapott a jószág takarmányozására. Csang kicserélte tapasztalatait szomszédjával és megértette, hogy ennek az az oka, hogy Je földjét korszerű ekével szántja, ugyanakkor Csang pe-

dig régi faeképjét használja. Mikor Je kiment a földjére, a köles magas, dús száraitól nem látszott ki. Csangnak ez már túl sok volt. Feldühödött, faekéjét elégette és esküdözött, hogy ilyen elavult eszközt sohasem fog többé használni.

Paoantun parasztjai más értékes tapasztalatokat is szereztek. Megértették, hogy az új módszerek az emberi munka csökkentését és az igásállat fokozottabb kihasználását jelentik. Például a tavaszi szántástól a termés nyári betakarításáig 10 mu föld megművelésére a régi eszközökkel 24,5 munkaegységre volt szükség. Az új gépek és az igásállat fokozottabb kihasználásával ugyanerre a munkára már csak 10 munkaegység kellett. Így tehát az új mezőgazdasági gépek a mult tavasszal és nyáron Paoantun parasztjainak 372 munkaegységet takarítottak meg. Ez lehetővé tette, hogy a falu sok lakosa más munkát végezzen. Ennek eredményeképpen jövedelmüket az idény folyamán 5 580 000 jüannal gyarapították.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy Északkeleten már megoldottuk azokat a kérdéseket, amelyek az új mezőgazdasági módszerek meghonosításával kapcsolatosak. Ettől még nagyon messze vagyunk. A lakosság szükséges technikai ismeretei és tapasztalatai még nagyon is hiányosak. A legfontosabb tény azonban az, hogy a parasztok megértették, milyen hatalmas haladást tehetünk meg, ha a tudományra támaszkodunk. Ezt bizonyítja a Földművelésügyi Minisztérium tevékenysége is. Például az egyik olyan falu, amely felhasználhatta a Földművelésügyi Minisztérium műszaki munkatársainak tanácsait, a búza legutóbbi begyüjtése idején egyetlen nap alatt 4000 kévét csépelt. A falu eddigi csúcseredménye 300 kéve volt és azt is igen nagy erőfeszítéssel érték el. Az ilyen gyakorlati példák nagy hatással vannak a paraszt gondolkodás-

módjára és a parasztok egyre jobban igyekeznek felhasználni az élenjáró tapasztalatokat tervkészítésükben és mindennapos munkájukban.

Az élenjáró eszmék behatolása más fontos eredményeket is jelent. A nép jólétére gondolok.

Csing Csen-ling, Jungkuj falu elnöke, ezt mesélte nekem és útitársaimnak: „Az agrárreform előtt falunkban 72 szegényparaszt- vagy bérescsalád és csak 11 középparaszt volt. Ma a lakosságnak majdnem 90 százaléka középparaszt. Bár néhány parasztnak nem áll módjában, hogy lovat vegyen, mégis van elegendő élelmük és ruházatuk. Életszínvonaluk alig különbözik a többi parasztétól. Csak azért hívják őket szegényparasztoknak, mert nincs lovuk."

A Jungkuj falura vonatkozó és az előző táblázaton ismertetett adatok azt bizonyítják, hogy Csing Csen-lingnek igaza van. Sőt azt is megállapítottuk, hogy a falu jövedelemforrásai az agrárreform és az új technika felhasználásának következtében 40 százalékkal emelkedtek, a parasztok jövedelme pedig a mellékipari üzemágak révén megközelítőleg 45 százalékkal lett nagyobb.

Ha a Paoantun és Jungkuj faluban elért sikereket megszorozzuk Északkelet többezer falvának számával, akkor világosan láthatjuk, mit jelent az ország parasztjai számára a felszabadulás és milyen új felvirágzást hoznak az új módszerek és az új gépek.

A JÓLSZERVEZETT MEZŐGAZDASÁGI MUNKA

Északkeleten a mezőgazdasági munka megszervezése a tudomány és a demokrácia elveinek alkalmazásán alapul, amely összhangban van azzal az elvvel, amelyet Kao Kang, a Központi Népi Kormány elnökhelyettese szögezett le 1950 márciu-

sában tartott beszédében. Kao Kang akkor ezt mondta: „A mezőgazdaság fejlesztése érdekében ki kell terjesztenünk a szövetkezeteket és a kölcsönös segítést, ugyanakkor nem szabad megengednünk azt, hogy szakadás álljon be az egyéni gazdálkodás kezdeményezéseiben."

Ez azt jelenti, hogy olyan kollektív munkát végző csoportok létesítésére kell törekednünk, amelyeknek alapja az önkéntes részvétel és a kölcsönös segítés. Ilyen csoportok minden vidék konkrét viszonyainak megfelelően alakulnak és dolgoznak. Emellett figyelembe veszik a vidék tervében előirányzott mezőgazdasági és mellékipari termelési szükségleteket, a parasztтömegek követeléseit és a szervezőkáderek tapasztalatait is. Mivel ez a szervezőmunka eléggé bonyolult, a legnagyobb figyelmet a kölcsönös segítésen alapuló csoportok munkájának lényegére fordítják és nem a külső, formális mázra. Ezeket a csoportokat hosszabb időre alakítják és tevékenységük körében kötelezően előírják a mezőgazdasági termelés olyan fontos elemeit is, mint például az új gépek maximális kihasználása és a fogyasztási szövetkezetek tevékenységének kiszélesítése. Ezeknek a csoportoknak az a legfőbb célja, hogy fokozzák a termelést és a parasztoknak bebizonyítsák a kollektív munka előnyét az egyénileg végzett munkával szemben.

Ilyen szövetkezeti csoportokat minden faluban láthattunk. A csoportok munkájának alapja a munkamegosztás és a munkaerő észszerű elosztása a földeken. A vezetők gondosan kiszámítják, hogy a paraszt milyen fajta munkából mennyit tud elvégezni a különböző gépek és az igavonó jószág felhasználásával. Mindezt munkaegységekre és munkaórákra számítják át, amelyek bizonyos munka elvégzéséhez kellenek.

A munkát a legdemokratikusabb módszerek

alapján osztják el. A parasztokat kisebb csoportokra osztják, mindegyik csoport felel a részére kiadott munka elvégzéséért. Minden csoportot brigádvezető vezet. A kollektíva minden tagját az elvégzett munkaegységek mértékének és a csoportok által naponta elvégzett munka értékének megfelelően díjazzák. Alapelvük: „több munka — több javadalmazás". Ez a rendszer mindenkit kielégít, fokozza a parasztok jó hangulatát és megszilárdítja bennük azt a hitet, hogy bármilyen, akár a legnehezebb feladatot is meg tudják oldani.

A kölcsönös segítésen alapuló brigádok alkalmasak a munka hathatósabb kihasználására és ennek következtében a földek megművelése jobb minőségű lett. Példa erre a termelés növekedése a legutóbbi években Paoantun faluban, amit az alábbi táblázaton szemléltetünk.

A termeshozam növekedése Paoantun faluban 1947—1950 között

Össztermes (tanban)	Egy sang terület átlagtermeshozama tanban	Megjegyzés
1947 240	6,5	1949-ben a növekedés az aszály miatt jelentéktelen volt.
1948 380	8,0	
1949 490	8,4	
1950 700	11,5	

Annak is tanúi voltunk, hogy bár Északkeleten napjainkban a munkát kis csoportokban szervezik meg, e csoportok aktivistái azon gondolkoznak, hogy a csoportok tevékenységét kiszélesítsék. Ezek a vezetők nagyobb kollektívákat és brigádokat szerveznek. Nem felesleges, ha egy ilyen aktivistáról beszélek és ezzel érzékeltetem, hogy milyen haladást tettek meg Északkelet parasztjai.

Paoantun faluban 1947 tavaszán alapjaiban be-

fejezték az agrárreformot, amelynek során egy igen jó káder került felszínre, névszerint Han En. Han En néhány társával az agrárreform nyomán megindult munkaverseny élére állt. Azt javasolni ilyen embernek, hogy létesítsen munkakollektívát, annyit jelent, mintha a legjobb vetőmagot vetnénk a legtermékenyebb földbe. A Kommunista Párt járási bizottsága felvetette ezt az eszmét. Han En rögtön ezután nagygyűlést tartott a faluban, hogy megmagyarázza a parasztoknak, mennyire meggazdagodhatnak, ha szervezkednek.

Kezdetben a parasztok a csoportalakítás eszméjét Han En lelkesedése és ékes beszéde ellenére sem fogadták rokonszenvvel. Az egyik paraszt kijelentette, hogy két tehene van és egyedül, a többiek segítsége nélkül is meg tud birkózni a nehézségekkel. Mások féltették a földet, amely az övék volt, féltek attól is, hogy esetleg a földesurak valamikor ismét hatalomra jutnak és akkor üldözni fogják azokat a parasztokat, akik résztvettek ilyen csoportokban. Voltak olyan parasztok is, akik arra a javaslatra, hogy vegyenek részt a kollektív munkában, azzal válaszoltak, hogy vállat vontak és azt mondták: „Az ég sohasem engedi, hogy a vak veréb éhenhaljon", vagyis más szavakkal: „Segíteni fognak, ha valamikor arra rászorulok."

Han En ezek ellenére házról-házra kezdett járni és rábírt néhány parasztot, hogy az eszmét próbálják ki a gyakorlatban. Végeredményben három kis csoport alakult. És amint azt várni lehetett, munkájuk eredménye bámulatba ejtette az elmaradt parasztokat. Ezután majdnem minden paraszt belépett a kölcsönös segítésen alapuló kollektív csoportokba.

A kollektív munka fejlesztéséért indult mozgalom kezdetén, amelyet Han En kezdeményezett, minden kis kollektív csoport saját munkaterve szerint dolgozott. A csoportok nem osztották el egy-

más között a munkát. Minden munkát a csoporton belül végeztek el, függetlenül attól, hogy a csoportnak volt-e elegendő szakképzett embere, vagy több volt-e mint kellett volna. Ez a munka hatékonyabbnak bizonyult, mint az egyénileg végzett munka, de még igen messze volt a legjobb eredményektől. Például nem minden munka igényelte a brigád teljes embererejét. Előfordult, hogy valamilyen munkához öt munkásra volt szükség, de mivel a csoportban heten voltak, mind a hét ezt a munkát végezte. Ez kétségtelenül munkaerő pazarlás volt. Azonkívül ez a helyzet idővel viszályt szított a kollektív munkában, mivel a falu lakosait egyenlő munkáért különböző módon díjazták, a csoportban lévő emberek számától, a munkára fordított időtől és az egyénileg végzett munka mértékétől függően. Ez elégedetlenséget váltott ki.

Han En minden vonatkozásban tanulmányozta a kérdést és új módszert ajánlott a munka elosztására. Azt indítványozta, hogy a munkaerőt a szükségleteknek megfelelően osszák el. Hogy ezt megvalósíthassák a gyakorlatban, meg kellett szüntetni a csoportok elszigeteltségét és ilymódon lehetővé tenni a munka váltogatását is a csoportok között. Paoantun lakosai kipróbálták ezt a módszert és teljesen célszerűnek, megfelelőnek találták. Erre a tapasztalatra támaszkodva elhatározták, hogy továbbra is az új módszer szerint dolgoznak és ezt „egyesített csoportok rendszerének" nevezték el. A csoportok valójában kisebb munkáskollektívák, amelyek lehetővé teszik, hogy a parasztok észszerűen tervezzék és irányítsák munkájukat. Az eredmények? Emlékezhetnek rá, hogy már említettem, Paoantun falu jutalmazásképpen kombájn-kultivátort kapott a Földművelésügyi Minisztériumtól és a szegény falu gazdag lett.

Így tehát Északkelet parasztjai megértik a

szövetkezeteknek és a munka helyes megszervezésének hatalmas jelentőségét. Látják, hogy milyen hatékonyan ki tudják használni a legújabb mezőgazdasági módszereket, hogy minden paraszt, aki a csoport tagja lesz, visszanyeri alkotó erejét, hogy ezek a csoportok nagy szerepet játszanak a parasztok életének megjavításában.

A MUNKA ÉLENJÁRÓI A KOMMUNISTA PÁRT ÉS AZ ÚJDEMOKRATIKUS IFJÚSÁGI SZÖVETSÉG TAGJAI

Ha az északkeleti mezőgazdasági vidékek által elért eredményeket elemezzük, nehéz lenne túlbecsülni a munka élenjáróinak, a Kommunista Párt és az Újdemokratikus Ifjúsági Szövetség tagjainak a szerepét. Munkájuk hatalmas hatást gyakorolt a falusi élet minden területére. Minden előbb említett eredmény — az agrárreform, az új mezőgazdasági felszerelések használata, a szövetkezetek fejlődése, a termelés fokozása és az életszínvonal emelése — csak azért volt lehetséges, mert a parasztok között voltak olyan emberek, akik szervezték a tömegeket és olyan példát mutattak, amelyet mások is követhettek. Ezekből az emberekből — férfiakból és nőkből — a Kommunista Párt vezetésével önfeláldozó káderek kovácsolódtak ki, akik mindennél fontosabbnak tartják a forradalmat, akik a mezőgazdaság fejlesztése terén elért mostani sikereiket Kína jövendő iparosítási feladatának fényénél látják és igyekeznek a kínai népnek biztosítani a szocializmus boldogságát.

Északkelet káderei között néhány jellegzetes embert találtam. Legjobb, ha egy olyan élenjáró ember szavaival beszélünk róla, akit önök már ismernek: Han En szavaival: „A jó kádernek elsősorban a falu lakosainak rokonszenvét kell kiharcolnia.

Másodsorban a parasztoknak hinniök kell a káder szavaiban. Harmadszor valóban a falu lakosaiért kell dolgoznia. A munka jó vezetése érdekében személyesen is be kell lépnie a kollektív brigádba és meg kell mutatnia a többieknek, hogy mindegyiküknél jobban dolgozik."

Han En olyan ember, akitől tanulhatunk és a káderek jelleméről alkotott véleményét figyelembe kell vennünk. Ezt nemcsak azért mondom, mert sikeresen megszervezte az első kollektív brigádokat és küldöttnek választották a munka élenjáróinak kínai országos találkozójára, hanem annak alapján, amit a földművesek mondanak róla.

Az egyik földműves ezt mondta: „Han En olyan ember, aki nem enged át bennünket az olyan hídon, amely nincs alátámasztva." A másik ezt mondta: „Ha ő vezet bennünket, mindnyájan gazdagok leszünk." A harmadik kijelentette: „Han En ért ahhoz, hogy demokratikus módon vezesse a gyűléseket. Mindíg tanácskozik a tömegekkel és idő előtt sohasem tart hosszú beszédeket. Legjobbnak tartja, ha maga utolsónak beszél, összegezi a parasztok véleményét, kiválasztja közülük a helyeseket és megmagyarázza, hogy a többi vélemény miért helytelen. Ezután előadja saját tervét, hogy mit cselekedjünk. És mivel Han En javaslata tartalmazza a parasztok legjobb javaslatait, ezeket rendszerint el is fogadjuk gyüléseink határozataiként."

A káder tevékenységének legjobb értékelése a nép véleménye. Adott esetben semmi kétség nem férhet ahhoz, hogy a parasztok nagyra értékelik Han En munkáját. Han En azonban csak egyike azoknak az élenjáró munkásoknak, a Kommunista Párt és az Újdemokratikus Ifjúsági Szövetség tagjai közül, akikkel ezrével találkoztunk Északkeleten. Ezek — öntudatos emberek, akik szívesen fogadják az új eszméket és az új munkamódszereket, terveik-

ben minden apróságot számításba vesznek, pontosan és türelmesen megmagyaráznak mindent, amit elvtársaiknak tudniok kell a munkával kapcsolatban és mind tanulásban, mind a munkában elől járnak. Ezért nem csodálkozhatunk azon, amit az egyik falu lakosa mondott: „Már előre tudjuk, hogy terveink sohasem vallanak kudarcot."

A nép hálás az ilyen vezetésért. Megemlítem, mit mesélt az egyik öreg paraszt Jungkuj faluban. Neve Feng Van-san. Először a nélkülözésekről beszélt, amelyekben majdnem egész életében része volt, majd arról, hogy mit jelent néki és családjának a felszabadulás. A beszélgetést a következő szavakkal fejezte be: „Megértem az aggkort, de sohasem láttam ilyen jó napokat, mint most. Elhatároztam, hogy minden erőmet latbavetem, hogy jó termést érjek el és lehetőleg mennél több gabonát gyüjtsek be. Ez lesz az én feladatom az új Kína gazdasági helyreállításában. Ezzel tartozom Mao Ce-tung elnöknek és a Kínai Népköztársaságnak."

Az ilyen nyilatkozat a népért dolgozó északkeleti vezetők, az élenjáró parasztok, a Kommunista Párt, az Újdemokratikus Ifjúsági Szövetség és a kormány káderei munkájának elismerését jelenti.

A KORMÁNY SEGÍTSÉGE A LAKOSSÁGNAK AZ ÍNSÉG IDEJÉN

Északkelet parasztjai egész szívükkel igyekeznek még jobban fokozni a termelést, mert tudják, hogy inség idején a kormány mindig segítségükre siet. A Népi Kormány az inséges időkben bebizonyította, hogy egységes a néppel.

Útitársaimmal sok ilyen esetet láttunk Északkeleten. Az egyik — Hucsiatiencsie falunak helyreállítása Csangcsun környékén.

A falut a bábkormány és a Kuomintang rend-

szere a szó szoros értelmében elsöpörte a föld színéről. Több mint 500 házat semmisítettek meg. A felszabadulás idején az egész falu vagyona hét ösztövér tehén, néhány más háziállat és egy törött szekér volt. A parasztok meztelenül jártak és az éhhalál határán voltak.

A Népi Kormány rögtön a felszabadulás után 30 000 csin[5] élelmiszert és 65 igásállatot küldött a falu lakosainak kölcsönképpen. Ezután a faluban megvalósították az agrárreformot.

Miben változott meg a helyzet Hucsiatiencsie faluban a felszabadulás után? Bár az 1949. évi terménybegyüjtés idején a faluban még mindig kevés volt az élelmiszer, mégis már mindegyik paraszt tudott magának téli tűzött vattaruhát venni. 1950-ben minden házat helyreállítottak, a parasztoknak most 141 szamara, 20 tehene, 600 sertése van. Ezenkívül a faluban 61 szekér is van. Az élelmezési viszonyok egyre jobbak és 1951-ben már minden lakosnak egy teljesen új ruhája volt.

Nézzünk meg egy másik példát. Nemzetünk fejlődése még nem ért el olyan színvonalat, hogy irányíthatná a természetet, így előfordulnak olyan esetek, amikor parasztjainkra rátör az inség. Így volt ez Szungcsiang tartomány Minghuo falvában is.

Mégis, amikor megérkeztünk a faluba, utcái igen szép látványt nyujtottak: a tetők párkányán aranyszínű kukorica és vörös paprikafüzérek lógtak, az utca felőli oldalon pedig pontosan, gondosan összerakott farakások álltak. A látvány igen kellemes volt. Minghuo lakosainak azonban nemrég még korántsem volt ilyen örömteli a hangulatuk. 1947-ben földjeiket aszály sujtotta. Alig kezdtek kilábolni az inségből, jégeső verte el az egész vetést. Ennek következtében a terméshozam csak 30 száza-

[5] 1 csin = 604,5 gr.

léka volt az átlagosnak. Ezért 1950-ben, amikor megkezdődtek a nyári mezei munkák, a faluban kevés volt a táplálék az embereknek és a takarmány az állatoknak. A kormány azonban éberen figyelte a helyzetet és segítségére sietett Minghuo lakosainak. A fogyasztási szövetkezet útján 66 540 csin élelmiszert juttatott a falu lakosainak. A parasztok falusi hitelbizottságot alakítottak a helyzet kivizsgálására és az élelmiszer elosztására. A kormány segítségével Minghuo falu átvészelte a nehéz időszakot. A lakosok energikusan munkához láttak és ennek eredményeképpen újból rendes terméshozamot érhettek el.

Azt is láttuk, hogyan viseli gondját Északkelet kormánya a forradalmi harcosok és hősök családjainak. Saját házat, elegendő élelmiszert, új ruhát és jószágot biztosítanak nekik. Jungkuj faluban például 25 katona családja él, ezek közül 21 család a felszabadulás előtt egész életében béres volt. Az agrárreform után ez a 21 család a középparasztság sorába emelkedett. A többi 4 család középparaszt volt és maradt, de jobbmódúvá lett. A kormány és a Kommunista Párt mindig segíti az olyan családokat, amelyből valaki katonai szolgálatot teljesít és ennek következtében a családban kevés a munkáskéz, vagy valamilyen más nehézséggel küzd.

Északkelet parasztjai tehát tudják, hogy segítséget kapnak akár normális időkben, akár az inség idején. Ez a tudat közvetlenül hatást gyakorol a parasztokra és a termelés fellendítésére lelkesíti őket.

AZ ADÓK ÉS A KIADÁSOK MEGFIZETÉSE UTÁN MEGMARADT JÖVEDELEM

Egyike a legkellemesebb tényeknek, hogy Északkeleten nem láthatunk éhező, fagyoskodó vagy mogorva embereket. Ellenkezőleg, mindenütt mo-

solygó parasztokkal találkozunk, új anyagból, új béléssel készült ruháikban. A parasztok most mind arról beszélnek, hogy életükben először van gabona- és más élelmiszerfeleslegük, pénzük a bankban. Ez azt jelenti, hogy a parasztok életszínvonala szószerint, szemünkláttára emelkedik és hogy a parasztnak az adó megfizetése, létfenntartási cikkeinek és a jószág takarmányának biztosítása után megtakarított pénze marad. Ez azt jelenti, hogy a parasztok saját magukért dolgoznak, amikor az új Kínáért dolgoznak.

Kiszámították, hogy a bőséges 1950. évi őszi terménybegyüjtés után a szövetkezetek és az állami kereskedelmi szervek igazságos kereskedelmi politikája következtében több mint 4 000 000 tonna gabonafelesleg állt a parasztok rendelkezésére. Ez az 1949. évi feleslegnek a kétszerese. Ezenkívül azt is közölték, hogy Északkelet takarékpénztáraiban a betétek a parasztok betétjeivel együtt 1950-ben az 1949. évi betétek hét és félszeresére növekedtek. Mindez azt bizonyítja, hogy a parasztok vásárlóképessége állandóan növekszik. Az Északkeleti Szövetkezeti Főigazgatóság előzetes értékelése szerint a lakosság vásárlóképessége 1951-ben 60 százalékkal emelkedik 1950-hez viszonyítva.

Érdekes megemlítenünk azokat az adatokat, amelyek bizonyítják, hogy a parasztok vásárlóképessége hogyan növekedett szövetvásárlás terén. A parasztok 1949-ben 4 000 000 vég szövetet vásároltak. 1950-ben a szöveteladás 125 százalékkal emelkedett, a parasztok ekkor már 9 020 000 vég szövetet vásároltak. Azonban nemcsak ez változott meg, hanem a parasztság vásárlási igényeinek jellege is.

Északkeleten elérkezett az az idő, amikor a parasztok igényei nem korlátozódnak az egyszerű szövetekre. Régebben a lakosság akármilyen szövettel megelégedett, lehetett az kék, vagy fekete,

a fő csak az volt, hogy valamilyen szövet legyen. Ma azonban a parasztok már gazdagoknak érzik magukat. Jól akarnak öltözni, ezért színes és mintákkal díszített szövetanyagokat keresnek.

Az egyik paraszt kijelentette: „A szín az élet és mi csak most kezdtük megtudni, hogy mi is az élet."

Szemmelláthatő tény, hogy a vásárlóképesség növekedése fontos ösztönzőerő a mezőgazdasági termelés fejlesztésében. Az is nyilvánvaló, hogy ugyanez ösztönzi az ipari termelést is. A parasztok vásárlási igényei nem korlátozódnak közszükségleti cikkekre. Északkeleten például a kormány gazdasági szervei 10 000 mezőgazdasági felszerelési tárgyat rendeltek, hogy kielégíthessék a parasztok igényeit. A kereslet minden árucikknél nő, ezért a fogyasztási szövetkezetek munkájára különös gondot fordítanak. A parasztok vásárlásaik legnagyobb részét éppen a szövetkezetekben bonyolítják le. Ezért meg kell ismerkednünk a fogyasztási szövetkezetek szerepével a mezőgazdaságban.

A FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZETEK SZEREPE

Liu Jin-lan, a minghuoi szövetkezet vezetője ezt mondta egyszer: „A szövetkezeteknek számolniok kell a nép igényeivel és kívánságaival, mert mindez kapcsolatban áll a termeléssel."

Ez a kijelentés gyakorlat útján szerzett tanulság. Liu Jin-lan és több más szövetkezeti vezető a gyakorlatból tanult, mert a felszabadulás előtt valójában semmi közük nem volt az ilyenfajta szervezetekhez. Tevékenysége elején sok szövetkezet csak a gyors áruforgalomra törekedett a nyereség érdekében. Ekkor kozmetikai cikkeket és más hasonló luxustárgyakat árultak. Néhány szövetkezetnek még részvényei sem voltak. A falu lakosai össze-

kuporgatták pénzüket, amelyet a földesúrral való „elszámolás" után kaptak. Úgy számoltak, hogy ez a pénz meghaladja szokásos jövedelmüket és ezért „spekulálni" lehet vele a szövetkezetekben. Ez a tény azt bizonyítja, hogy a parasztoknak nem volt helyes elképzelésük a szövetkezetről és nem értették meg annak jelentőségét. Azt képzelték, hogy a szövetkezet valami átmeneti jellegű furfangosság. Néhány esetben a parasztok azt gondolták, hogy mert a szövetkezet tagjai, nem kell idejében kifizetni tartozásaikat, mert az valami családi jellegű adósság, amelynek megfizetését halogatni lehet.

Ezt a helytelen elképzelést csak a Kommunista Párt és a járási szövetkezeti szervek hosszas felvilágosító munkája alapján lehetett kiirtani az emberekből. A járási szövetkezeti vezetőknek a szövetkezetekkel kapcsolatos tudnivalók tanítását a legelején kellett kezdeniök, meg kellett magyarázniok az igazgatóság kötelességeit, meg kellett tanítaniok a gyűlések levezetését, a napirend megvitatását, a kérdések megoldását, a számvitel ellenőrzését stb.

A szövetkezetek ilyen útmutatásokat kaptak és ezután elkezdték a parasztok részére szükséges áruk raktározását. Ez növelte a parasztok érdekeltségét, akik egyre nagyobb számban kezdtek a szövetkezetekbe lépni. Ekkor a vezetők megértették, hogy szövetkezeteik nemcsak raktárak, hanem olyan szervezetek is, amelyekben megoldják a termelés és a jólét kérdéseit. Ezután a lakosság egyre nagyobb számban kapcsolódott be a szövetkezetekbe és a falvakban rövidesen nehezen lehetett olyan embert találni, aki ne lett volna szövetkezeti tag.

Minghuo falu szövetkezetének példáján láthatjuk, hogy mindez hogy valósult meg.

Ezt a szövetkezetet teljesen átépítették. Miután elsajátították a tevékenység helyes alapelveit, a

szövetkezet belépési járulékot kezdett szedni úgy, hogy a szegényparasztoknak részletfizetési kedvezményt adott. Ezután felelős vezetőket választottak és megállapították a gyűlések lefolyásának rendjét, az elszámolások ellenőrzésének és felülvizsgálásának rendszerét. A szövetkezet funkcionáriusai javadalmazásképpen a költségvetésben megállapított norma szerint ruhát és élelmet kaptak, a szövetkezetben végzett munkájuk idején pedig a szövetkezet egyéb tagjai művelték meg földjüket. Mindez a parasztokat megtanította a dolgok újfajta vezetésére. A parasztok is járatosak lettek a demokratikus igazgatásban, mert majdnem az egész falu résztvett a szövetkezet tevékenységében.

Minghuo falu szövetkezete az átszervezés után egyre nőtt és fellendült. Fokozatosan annyira megerősödött a szövetkezet, hogy már árut tudott vásárolni a parasztok részére és el tudta adni a parasztok mezőgazdasági terményeit. Ez a parasztokat rengeteg kellemetlenségtől mentesítette és olyan jó eredményeket hozott, hogy a parasztok még nagyobb bizalommal kezdtek vonzódni a szövetkezethez. Ezenkívül a szövetkezet nyereségosztalékot fizetett és 1950 júniusában, a mérleg elkészítésénél a tagok annyi osztalékot kaptak, hogy az elérte az egész tőke 25 százalékát.

Minghuo falu szövetkezete Liu Jin-lan szakavatott vezetésével elválaszthatatlan része lett a falu életének és gazdaságának. 1950 tavaszán például a falunak nem volt elegendő vetőmagja. Liu haladéktalanul összehívta a végrehajtó bizottság gyűlését és meghatározták a szükséges vetőmag mennyiségét. Ezután a szövetkezet raktárából eladtak bizonyos készletet, vetőmagot vásároltak és azt rendkívül kedvező feltételek mellett, rövidlejáratú kölcsönök formájában szétosztották a pa-

rasztok között. A vetési tervet így tehát megmentették.

A szövetkezet sok más vonatkozásban is megsegítette Minghuo parasztjait: előre látta a parasztok szükségleteit, elraktározta a szükséges mezőgazdasági felszereléseket és élelmiszerkölcsönöket nyujtott a következő termésbegyüjtésig. Ezzel megmentette a termést is, mert a parasztoknak a kölcsön hiányában az éretlen termékeket kellett volna megenniök.

Minghuo falunak szövetkezete a lakosság teljes támogatásával még egy lépést tett előre. A szövetkezet egyéb feladatok teljesítése mellett megkezdte a mezőgazdaság pénzügyi támogatását is. Takarék- és kölcsönpénztárakat nyitott. A szövetkezet így egyrészt kielégíti a parasztok szükségleteit, másrészt ezekkel a pénzügyi műveletekkel segít a parasztoknak abban, hogy gabona- és pénzfeleslegüket bizonyos százalékért kiadják. Ez serkenti a termelés fejlesztését, amely a maga módján elősegíti az áruforgalom növekedését és így a falu sok gazdasági nehézséget a saját erejéből fog majd megoldani.

Ez új jelenség — tömeges hitelszervezet, olyan nagy pénzügyi szervek támogatásával és pártfogásával, mint például az Északkeleti Nemzeti Bank, amely elősegíti a holttőke kihasználását. Ezek a szervezetek már elérték első sikereiket. Mint mindenütt, a Kommunista Párt tagjai itt is példát mutatnak és elsőnek adják be felesleges pénzüket es gabonájukat. A szövetkezetek takarék- és hitelügyletei sok kérdést megoldanak, beleértve a személyi kérdéseket is, amelyek másképpen hátrányosan mutatkozhatnának meg a termelésben.

A fogyasztási szövetkezetek tehát hitelügyletek segítségével fokozták tevékenységüket és még jobban megszilárdították kapcsolataikat a lakossággal,

fokozták szerepüket a mezőgazdaság helyreállításában és az új Kína építésében.

A szövetkezetek hatalmas erővé fejlődtek Északkelet parasztjainak életében. 1950-ben a szövetkezeti tagok száma 127 százalékkal emelkedett. A kiskereskedelem 494 százalékkal emelkedett, ami a terv 25,8 százalékos túlteljesítését jelenti. A szövetkezetek vásárlásai 1949-hez képest 394 százalékkal emelkedtek és 7,4 százalékkal túlszárnyalták a tervelőirányzatot. Ezek az adatok azt bizonyítják, hogy a fogyasztási szövetkezetek nemcsak a parasztokat segítik, hanem fontos tényezővé fejlődtek a város és falu közötti áruforgalom fejlesztésében, aminek igen nagy jelentősége van országunk újjáalakítása szempontjából.

A FALU ÉS A POLITIKAI HALADÁS

Azok a változások, amelyeket az agrárreform eredményezett a gazdasági életben, Északkelet parasztjai előtt megnyitották az egész politikai helyzet megváltoztatásához vezető utat is. A tömegek a korábbi elnyomás helyett teljes szabadságot kaptak. A földesurak és bérenceik önkényuralma helyébe megteremtették a néptömegek hatalmát. Ezek a változások éppen annyira csodálatraméltók, mint a termelés területén megtett haladás és természetesen szoros kapcsolatban állnak egymással.

Ilyen értelemben az egyik legkiemelkedőbb tény az, hogy a nép nagy tömegekben résztvesz a falu politikai életében. Az államigazgatásban a volt földesurak kivételével a lakosság minden rétege tevékenyen résztvesz. A falvak többségét kerületekre osztották, mindegyikbe meghatározott számú család tartozik. Ezek a kerületek küldötteket jelölnek a nép képviselőinek falusi értekezleteire. Ezek meg-

választása után a képviselők értekezlete kisebb falubizottságot választ.

A bizottság teljhatalommal rendelkezik a helyi igazgatás területén. A bizottság munkáját pontosan meghatározták és a bizottság mindegyik tagja egy-egy osztály vezetője. A különböző falvakban különféle osztályok vannak, de rendszerint a következők: a falu elnökének titkársága, a falu elnökhelyettesének titkársága, a polgári ügyek osztálya, népbíróság vagy közvetítőiroda, termelési osztályok, polgárőrség, társadalombiztonsági szervek, oktatás- és kultúrügyi osztály, társadalmi egészségvédelmi osztály, pénzügyi és élelmezési osztály. A falubizottságnak rendszerint titkára is van.

A nép képviselőinek faluértekezletét évenként rendszerint háromszor vagy többször hívják össze, ha azt a körülmények megkövetelik. Gyakran különleges gyüléseket hívnak össze, hogy a parasztokat a legfontosabb feladatok megoldására mozgósítsák. Így például 1950 szeptemberében a nép képviselőinek sok faluértekezletét közgyülésekkel váltották fel, amelyeken megvitatták a búza terméshozamának fokozására irányuló tervet. Ezeken a tömeggyüléseken bizottságokat alakítottak a búza begyüjtésére, amelyeket felelőssé tettek a termésért, a munka ellenőrzéséért, az elszámolások elvégzéséért, a raktári készletek elökészítéséért, a beadásért és egyéb munkáért. A nép képviselőinek értekezletét azért is összehívhatják, hogy konkrét terveket fogadtassanak el az állandó és idénymunkákkal kapcsolatban. Az értekezlet tagjai ellenőrzik a jóváhagyott tervek teljesítését és a tervteljesítés eredményeiről közvetlenül a falu lakosságának számolnak be. Másfajta értekezleteket is összehívnak, hogy azokon kicseréljék a termelés és igazgatás területén szerzett tapasztalatokat, hogy ösztönözzék a munkát, bírálatot mondjanak, esetleg büntetést szabjanak ki a termeléssel kapcsolatos hiányosságok miatt.

A falu igazgatásában alkalmazzák az olyan fontos fegyvereket, mint a kritika és önkritika. Ennek segítségével feltárják a hiányosságokat és a kormány politikájától való eltéréseket. Néhány faluban például egyes parasztokat osztályhelyzetük helytelen megítélése miatt megfosztottak polgárjogaiktól. Más alkalommal előfordultak olyan esetek, hogy leleplezték a középparasztok megvédésére irányuló politika rosszindulatú értelmezését, vagy olyan esetek, amikor a földbirtokosok megmenekültek a népbíróság büntetése elől. Ilyen hibákat és számos más hibát a kritika és önkritika segítségével szigorúan lelepleznek és kijavítanak.

A nép képviselőinek falusi gyülésein járási képviselőket választanak. A járási képviselők küldötteket választanak a nép képviselőinek járási gyüléseire, akik megválasztják a járás vezetőségét. Ez a rendszer érvényes a tartományi vezetőségek megválasztásánál is. A különféle közigazgatási vezetőségek legfőbb jellemvonása — szoros kapcsolatuk a tömegekkel. E kapcsolat rendkívül értékes nemcsak a belügyi és helyi kérdések megoldásánál, hanem a nemzetközi problémák megoldásánál is. A parasztok például világosan megértik az egész világ békeharcának jelentőségét és azt követelik, hogy bekapcsolódhassanak ebbe a harcba. Jungkuj faluban a lakosság 80 százaléka aláírta a stockholmi felhívást, Minghuo faluban pedig 1470 lakosból 1101 ember.

Minden faluban megvan a népi milícia saját fegyveres ereje, amelyet maguk a parasztok szerveztek és a falubizottság ellenőrzése alá tartozik. A milícia osztályainak munkájában résztvesznek mind a férfiak, mind a nők. A milícia kötelezettségei közé tartozik a termés és a földek őrzése, a tűz elleni védelem, a földesurak, imperialista ügynökök és a Kuomintang maradványainak aknamunkája és szabotázsa elleni harc.

Északkelet parasztjainak politikai fejlődését bizonyítja az a tény, hogy ezrével lépnek önkéntesen a Fel-

szabadító Néphadseregbe. Északkeleten egyetlen olyan falu sincs, amely ne adott volna harcost a Felszabadító Néphadsereg számára.

A termelés és a politika elválaszthatatlan egymástól és ugyanilyen mértékben elválaszthatatlan mindkettő a Kommunista Párt és az Újdemokratikus Ifjúsági Szövetség tagjainak tevékenységétől is. Ezek az élenjáró elemek minden erejüket a politikai és termelő munka szolgálatába állítják, önfeláldozóan dolgoznak és a legszigorúbb önkritikát gyakorolják sajátmagukkal szemben. Számuk nem nagy a falvak lakosságához képest, de befolyásuk annál nagyobb.

Már beszéltem arról, hogy Északkelet parasztjai milyen nagy bizalommal vonzódnak a vezetőkáderekhez és milyen hálásak azok munkájáért. Most néhány olyan esetet szeretnék elmesélni, amelyek megmutatják, hogy a parasztok mennyire értékelik ezt a vezetést.

A felszabadulás előtt az volt a szokás, hogy a falut a legbefolyásosabb és leggazdagabb földbirtokos neve után nevezték el. Ez a szokás most megváltozott és a falvakat a nemzeti hősökről nevezik el.

Cikkemben gyakran említem Jungkuj falu nevét. Ebben a faluban élt egy Man Jung-kuj nevü ember. Már tizenkétéves korától kezdve béres volt, de mindig, már serdülő korától kezdve bízott abban, hogy jobb élet is van annál, mint amit akkoriban élt. Jung-kuj tudnivágyó ember volt és a Kommunista Párt segítségével megtalálta a helyes utat. Már a felszabadulás előtt megszervezte a parasztokat és amikor elérkezett a felszabadulás, a parasztszövetség elnökévé választották. Ezen a poszton vezette a harcot a földbirtokosok ellen és megszervezte a szüzföldek megmüvelésének munkáját, hogy ezzel segítséget nyujtson a szegényparasztoknak.

Jung-kuj fáradhatatlanul dolgozott falujáért, ösztökélte a parasztokat, hogy fokozzák a termelést és megmagyarázta nekik, hogy ez feltétlenül szükséges,

ha gyökeresen fel akarják számolni a feudalizmust az élet minden területén. A falu, majd később az egész járás egyik vezetője lett és belépett a Kommunista Pártba.

Ez az önfeláldozó ember akkor is éppen olyan szerény körülmények között élt, amikor a járás vezetője lett, mint akkor, amikor még csak a helyi parasztszövetség vezetője volt. Rendkívüli szorgalommal dolgozott. Amikor elérkezett az aratás ideje, Jung-kuj megbetegedett, de visszautasította betegszabadságát. Fáradtságával és betegségével harcolva folytatta munkáját. Egyre betegebb lett és szervezete nem bírt a betegséggel. Jung-kuj meghalt, életét adta a népért.

Az ünnepélyes gyászgyülésen Liu Csiang-san és Jang Kun ezt javasolta: „Falunkat Huangjünak nevezik. Régebben a földbirtokosoknak erejük és hatalmuk volt felettünk. Azután jött a Kommunista Párt és járásunk elhúnyt vezetője, Man Jung-kuj a feudalizmus megsemmisítésére vezetett bennünket és segített felépítenünk a jómódú élet alapját. Jung-kuj a felszabadulás útjára vezetett bennünket. A mi osztályunkhoz tartozott és nekünk meg kell örökítenünk a nevét. Ezért azt javasoljuk, hogy Huangjü falu nevét változtassuk Jungkujra, szeretett Man Jung-kuj elvtársunk tiszteletére."

A parasztok, akik nagyra értékelték Man Jung-kujt és a pártot, amely Man Jung-kujt adta nékik, a javaslatot egyhangúlag elfogadták.

Az északkeleti parasztok politikai színvonalának emelkedése abból is látható, hogy mennyire megváltozott a parasztasszonyok helyzete. Most már minden dologban aktívan résztvesznek. Munkájukat a férfiak munkájával egyenlő mértékben értékelik és díjazzák. Jungkuj faluban például a falubizottság 45 százaléka nő és ez a jelenség nem kivételes eset. A nők felelős állásokat töltenek be a hivatalokban, vezető pozíciókban vannak a gazdasági és kulturális élet, a népegész-

ségügy területén. Általában megfigyelhettük, hogy Északkelet parasztasszonyainál kifejlődött a kínai polgárok új vonása: megszabadulnak a feudalizmus csökevényeitől és ebben segítik a férfiakat és öregeket is.

A FALU JÓLÉTÉNEK ÉS KULTÚRÁJÁNAK FELLENDÜLÉSE

Látjuk tehát, hogy az agrárreform megváltoztatta az északkeleti falvak életét mind gazdasági, mind politikai vonatkozásban. Természetesen ez áldásosan mutatkozott meg a falu jólétében és kulturális életében is.

Nagy sikereket értünk el az egészségvédelem terén. A falvak legnagyobb részében a lakosságot évente háromszor oltjuk kiütéses tífusz, kolera és pestis, egyszer pedig himlő ellen. Az oltások ingyenesek és a falvak legnagyobb részében biztosítják a lakosság egészségügyi életfeltételeinek megjavulását. Régebben, a japán imperialisták és a Kuomintang uralma idején a lakosság nem kapott semmiféle korszerű orvosi segítséget.

Az orvosi segélynyujtás munkáját a járási központok klinikáin végezzük. A klinikák ingyenesek, néha, különös esetekben minimális díjat szednek. Ezenkívül sok helyen egészségügyi szövetkezetek működnek, amelyeket a parasztok alakítottak. Ezek a szövetkezetek a lakosságot olcsó gyógyszerekkel látják el és általában segítenek a falu orvosi munkájában. Szungcsiang tartományban jelenleg 100 ilyen szövetkezet dolgozik.

Jól oldották meg a falusi bábaasszonyok kérdését is. A járási központban korszerű tanfolyamot kell végezniök, ha folytatni akarják tevékenységüket. Így a régi bábaasszonyokat átképzik, az újak pedig megkapják a szükséges oktatást a munka elkezdéséhez.

Az anyák a falvak többségében egyhónapos sza-

badságot kapnak a szülés után. Ezalatt különleges ellátásban részesülnek, rizs, fehérliszt, tojás és cukor terén.

Bábaasszonyok képzése és átképzése, valamint az anyákról való gondoskodás eredményeképpen a gyermekhalandóság jelentős mértékben csökkent. Így például Jungkuj faluban 1950-ben 44 csecsemő született. Ebből meghalt három, ami azt bizonyítja, hogy a multhoz képest a gyermekhalandóság jelentősen csökkent. Napjainkban Jungkuj és az egész járás egészségügyi vezetői arra fordítják minden erejüket, hogy a gyermekhalandóságot a minimumra csökkentsék. Meggyőződésük, hogy ez sikerülni is fog. Állandóan ügyelnek arra, hogy megjavuljon a csecsemőkkel való bánásmód, állhatatosan követelik a bábaasszonyoktól, hogy használják a szükséges műszereket, például a köldökzsinór elvágására szolgáló sebészollót és olyan egészségügyi segédeszközöket, mint például az alkohol és a sterilizált vatta.

Ami az egyéb orvosi munkákat illeti, Északkelet egészségügyi hatóságai engedélyezték, hogy a régi kínai orvosok folytassák tevékenységüket, de ugyanakkor megkövetelik tőlük, hogy egészítsék ki orvosi tudásukat és javítsák meg gyakorlati munkájukat. Az újonnan kiképzett orvosokat falura irányítják orvosi munkára.

Láttuk azt, hogy a parasztok rendszerint szívesen fogadják az egészségügyi tanácsokat és alkalmazzák is mindennapi életükben, különösen az ételek elkészítésénél. Ennek következtében a nép egészségi színvonala jelentősen emelkedett. Északkelet lakossága egészségesebb lett, jó színük van és erősebbek.

Ugyanilyen sikereket értünk el a kultúra és a népoktatás terén is. A multban minden paraszt analfabéta volt. Ha az írás a paraszt számára nem is volt ismeretlen fogalom, de mindenesetre rendkívül ritka eseménynek számított. Az írás és olvasás igen nehéz

feladat volt. Ma Északkeleten majdnem minden faluban van általános iskola, amelynek mind a parasztgyermekek, mind maguk a parasztok is tanulói. A mult évben 2673 újabb ilyen általános iskola nyílt meg.

Hucsiatiencsie falu parasztjai újjáépítették falujukat a romokból. A falu történetében most építettek először iskolát. Az északkeleti iskolákat a tanköteles gyermekek 70 százaléka látogatja és ez a szám évről-évre nő. Napjainkban Északkelet minden tanköteles gyermeke valóban megkapja a szükséges oktatást.

Akár a többi faluban, úgy Hucsiatiencsiében is a felnőtt lakosság nagy létszámban látogatja az iskolát. A téli időszakban több mint 700 felnőtt tanult az iskolában, ebből 300 nő volt. Számos olyan felnőtt van, aki a multban a nevét sem tudta leírni, ma pedig már ezer írásjelet ismer. A falvak lakosságának többsége ma már meg tud oldani egyszerű számtani feladatokat és írni is tud. A fiatalság sikerét bizonyítja az a tény, hogy egy részük már megkezdte a felsőbbfokú általános és középfokú iskolák anyagának tanulását.

Jungkuj faluban ugyanezt láttuk. A faluban a gyermekek kivétel nélkül iskolába járnak. Fontos tény az is, hogy a parasztok kérésére a tankötelezettség korhatára tizenhétéves korig terjed, ami még jobban fokozza az iskola tevékenységét. A tizenhét évnél idősebbek a téli tanfolyamokat látogatják.

Ezekből a példákból láthatjuk, hogy Északkelet parasztjai előtt megnyílt a tanulás útja és a parasztok mohón sajátítják el a tudást és a kultúrát. Elérkezett számukra a tanulás és a haladás időszaka. Ennek a folyamatnak a során mindjobban legyőzik a régi, elmaradt szokásokat és elképzeléseket. Ennek bizonyítéka például az a tény, hogy a régi babonák gyorsan elvesztik hatásukat a néptömegek körében. Jungkuj faluban meggyőződtünk arról, hogy teljesen eltünt az a szokás, hogy a különböző istenekhez könyörögjenek. A lakosság ma már nem arra költi a pénzét, hogy gyer-

tyákat és más babonás célokat szolgáló tárgyakat vásároljon és nem tölti azzal az idejét, hogy az újévi ünnepek idején a bálványok előtt imádkozzék. Északkelet parasztsága ezeket a dolgokat az öket megillető helyen — a történelmi múzeumokban és könyvtárakban gyüjtötte össze. Ezek az emberek megértették, hogy csak egy erő van, a nép ereje. Így haladnak előre Északkelet parasztjai.

AZ IPAR HELYREÁLLÍTÁSA

Északkelet városai az egyre növekvő mezőgazdasági termelésre támaszkodva az új Kína ipari bázisaivá változnak. Az ország leggazdagabb természeti kincsekkel rendelkező részein elhelyezkedő városokban aránylag koncentrált, korszerü ipart találhatunk. Északkelet igazi jelentőségét ezek a vas- és acélöntő üzemek, energetikai vállalatok és gépépítő üzemek — a nehézipar alapjai — biztosítják. Amikor Kína új gazdáit, az öntudatra ébredt ipari munkásokat látjuk, akik leküzdötték a nehézségeket és ki tudják használni a vállalatok termelő kapacitását, akkor kezdjük megérteni, hogy nincs olyan erő, amely a kínai népet meg tudná akadályozni álmának, az ország iparosításának megvalósításában.

Északkelet iparvállalatainak története a legutóbbi időben e vállalatok átépítésének és technikai átszerelésének története volt. Az ipar területén ki kell küszöbölni azt a gyarmati jelleget, amelyet a japánok és a bábkormányok uralma alatt öltött. Az ipart úgy kell átalakítanunk, hogy elsősorban a Felszabadító Háború szükségleteit és a nép anyagi helyzetének megjavítására irányuló feladatokat szolgálja, hogy a város segítse a falut a gazdasági újjáalakításban.

Mindenekelőtt azt kellett helyreállítani, amit a japánok és a kuomintangisták lerombóltak, amikor meggyőződtek arról, hogy aljas terveik összeomlottak. Kao

Cung-min, Északkelet Népi Kormányának elnökhelyettese rámutatott, hogy a Kuomintang uralma alatt a gépek és a felszerelések 50—70 százalékát zúzták szét. Emellett a kuomintangisták megtámadták a szakképzett műszaki dolgozókat és sokat meggyilkoltak közülük, így igyekeztek megrémíteni és bomlasztani őket. Ezenkívül szószerint minden nagyobb vasúti hidat is lerombóltak.

Az agrárreform következtében megnövekedett termelékenység, és a városi munkásosztály erőfeszítése eredményeképpen Északkelet iparát fokozatosan helyreállítottuk és a teljes átépítés, a további fejlődés útjára irányítottuk. Északkelet ipara nemcsak Felszabadító Néphadseregünkkel és parasztságunkkal szemben teljesítette kötelességét, hanem a gazdasági építéshez alapot tudott felhalmozni és elsajátította a nagyüzemű termelés tapasztalatait. Iparunk 1949-től kezdve hatalmas ugrásokkal fejlődött. Északkelet Népi Kormányának ipari építkezésekre irányuló beruházása egyedül 1950-ben az egész költségvetés 40 százaléka volt, ami 3,6 százalékkal túlszárnyalta a tervben előírt beruházást. A beruházás eredményeképpen a felszerelés 10—60 százalékkal, egyes vállalatoknál pedig 800 százalékkal bővült. 1950-ben az újonnan épült, vagy helyreállított ipari építmények és építkezések összterülete 870 000 négyzetméter volt. Ugyanakkor a munkáslakások, kórházak, szanatóriumok, bölcsődék, klubok és más intézmények területe 1 560 000 négyzetméterrel növekedett.

Az állami gyárak ipari össztermelése 1950-ben 117,3 százalékkal szárnyalta túl az 1949. évi eredményt, ugyanakkor a foglalkoztatott munkások száma Északkeleten 35,2 százalékkal növekedett. Ugyancsak 1950-ben a városi lakosság vásárlóképessége 20,5 százalékkal növekedett 1949-hez képest, ami a kereskedelmet és az ipart további növekedésre ösztönözte.

Ebben a részben Északkeletnek csak néhány állami iparvállalatáról beszélek és elmondom, hogy milyen hatást gyakorolt az ellenőrző csoportra ezeknek az üzemeknek a megtekintése.

A harbini vasúti főmühelyek hatalmas, nagykiterjedésü vállalatok, több mint 30 mühellyel. A mühelyeket 47 évvel ezelőtt építették, napjainkban 19 mühely és a hozzájuk tartozó igazgatóság müködik. A mühelyekben majdnem 5000 munkás dolgozik, akik rendszerint a gördülőállomány javításával és ellenőrzésével foglalkoznak. A munkások állandóan túlteljesítik a tervben előírt feladatukat. Ezenkívül helyreállítanak olyan mozdonyokat is, amelyeket már régen kiselejtezték. Néhány ilyen mozdony hírnevet szerzett kitünő teljesítőképességével és egyet a Központi Népi Kormány elnökhelyetteséről, Csu Teről neveztek el.

A harbini mühelyek az ország felhívására válaszolva teljesítik közvetlen termelői feladataikon kívül tett felajánlásaikat. Valójában ezek a kiegészítő kötelezettségek meghaladják a rendes munka méreteinek egyharmadát. Így például az üzemet megbízták, hogy építsen ki hídépítő telepeket, amikor ki kellett cserélni a Csiamusze, Szungari és Lalingho folyók felett húzódó hidakat. Ez a munka azt követelte, hogy háromtonnás villanykohókat helyezzenek oda az acélolvasztáshoz. A munkások, mérnökök és müszaki dolgozók ötnapos megfeszített munka után, amely sem nappal, sem éjjel egy pillanatra sem szakadt meg, néhány nappal a kitüzött határidő előtt teljesítették a feladatot. Később a harbini mühelyek 80 tonnás kétkarú híddarut építettek, amely nagy segítséget nyujt Kína hídjainak további építése és javítása során.

Teljes joggal elmondhatjuk, hogy a hsziaofengmani villanytelepet a kínai nép vérével építették fel. A villanytelep felszerelését már 1937-ben megkezdték a japánok.

A japánok a villanytelep építése során a kínai munkások ezreinek kényszermunkájára támaszkodtak, akikkel szemben a legkönyörtelenebb elnyomást alkalmazták. 1945-ig az építőmunkáknak csak 29 százalékát fejezték be, de ezt a szerény eredményt is csak hihetetlenül sok emberélet árán sikerült elérniök. Néhány adat szerint az építkezések során körülbelül 10 000 kínai munkás halt meg.

A kuomintangisták közvetlenül a felszabadulás előtt egy csoport katonát vezényeltek ide és megparancsolták nekik, hogy rombolják le a villanytelepet. A munkások találékonysága következtében azonban a felszerelés főbb része épségben maradt és a martalócoknak csak néhány kevésbbé fontos alkatrészt sikerült lerombolniok.

A felszabadulás után a munkások kiadták a jelszót: „Nem türünk fennakadást a villanytelep ellátása terén." A munkások és a vezetők a szavakat valóra is váltották, fáradhatatlanul dolgoztak, megjavították a gépeket, újjáépítették a gátakat és töltéseket. Ma Hsziaofengman az új Kína részére szolgáltatja a villamosenergiát.

Az ansani vas- és acélművet jól ismerik Északkeleten. Megtudtuk, hogy a koreaiak már 1300 évvel ezelőtt is foglalkoztak vasöntéssel Ansanban. A koreai Kogoli törzs abban az időben a mai Liaotung-félszigeten élt.

A japán agresszorok 1933-ban megszállták az ansani üzemet, kibővítették és imperialista céljaik érdekében fokozták annak termelését. A japánok azonban szívesebben használták az emberi erőt, mint a gépeket, mert sokkal előnyösebbnek tartották a kínai munkások kizsákmányolását. Így a japánok ideje alatt a munkások száma elérte a 170 000-t.

1946-ban, amikor az üzem a kuomintangisták kezébe került, komoly mértékben le volt rombolva. A kuomintangistáknak azonban az egyik kohót sike-

rült üzembehelyezniök és megkezdték az acéltermelést. Ebben az időszakban az üzemben körülbelül 10 000 munkás dolgozott. A felszabadulás idejére, 1948-ra, azonban a munkások legnagyobb része szétszéledt az üzemből.

A népi kormány megkezdte a sérült üzem helyreállítását. A kiküldött káderek visszahívták a munkásokat az üzembe és alapvető erőként azokat az aktivistákat használták fel, akik annakidején visszavonultak a Néphadsereggel, vagy akik szervezetten maradtak itt, hogy megóvják az üzemet. Ez a csoport hatalmas munkalelkesedést tanúsított, rengeteg figyelemreméltó eredményt ért el, így például a terv előírásával szemben 136 százalékkal növelte az évenkénti acéltermelést.

Napjainkban az üzemben többezer munkás dolgozik. A munka legbonyolultabb részét kínai műszaki dolgozók és mérnökök végzik. A japánok senkit nem engedtek a termelésnek erre a területére.

Mikor megtekintettem ezt a hatalmas kohászati üzemet, igen mélyen érintett a szervezett társadalmi termelés csodás látványa. A látvány nyomán élesen magam elé képzeltem a kínai nép jövőjét, amely ugyanúgy végzi alkotó munkáját, ahogy itt a vas és acél készül.

Láttam a hatalmas Martin-kemencéket, amelyeknél szorgalmasan dolgoztak az olvasztárok. A szemvédő szemüvegen keresztül figyeltem, hogy készül az acél. Fejünk felett hatalmas emelődaruk dübörögtek, az éles füttyökbe más hangok vegyültek, amelyek dörögve hallatszottak ide a kis csillevagonoktól. A Martin-kemence ajtaja nyitva volt és vakító fénye önkénytelenül is felelevenítette tudatomban az egyszemű óriás emlékét. A merítőkanalakból ömlött az acél és úgy tünt, hogy az egész eget hatalmas tüzijáték világítja meg. „Itt kovácsolódik ki Kína hatalma" — gondoltam magamban.

Ansan megtekintése más gondolatokat is ébresztett bennem. Sokszor hallottam, hogy Kínának külföldi műszaki szakemberekre van szüksége, mert önállóan

nem tudja megoldani problémáit. Természetes dolog, hogy gazdasági elmaradottságunkban szükségünk van technikai segítségre. Amint azonban felmerült bennem a kérdés, rögtön hallottam a választ is rá. A válasz nyugodt és meggyőződéssel telt volt. Ven Liang-hszien elvtárs, a vasöntő műhely vezetője, aki azelőtt a régi felszabadított területeken volt vasmunkás, ezt mondta: „Meggyőződésem, hogy ha teljesen a munkásokra támaszkodunk és szorgalmasan tanulunk, akkor rövid időn belül sikeresen vezethetjük korszerű üzemeinket."

Az ansani vas- és acélmű meglátogatása után nem maradt kétségem, hogy a kínai munkások egy szép napon teljesen üzembehelyezik ezt a vállalatot és hogy az új Kínában rengeteg ilyen vállalat alakul. A teljes meggyőződés kedvéért ismerkedjünk meg a termelés terén elért eredményekkel. Jóllehet az ansani üzem felszerelése mindössze egyharmada annak, amit a japánok felszereltek, az üzem termelése már most túlszárnyalja a japánok idején elért legmagasabb színvonalat. Ez már magában is teljesen meggyőző bizonyíték.

Történelmi leírást adhatnék a kirini papírgyárról, a dalnyiji dokkokról, és más iparvállalatokról is, amelyeket meglátogattam, de a felsorolt példák eléggé bizonyítják, hogy Északkeletünk gyors ütemben fejlődő ipari erő és hogy a munkások az ország igazi gazdáiként igazgatják az ügyeket.

A SZOVJET SEGÍTSÉG JELENTŐSÉGE

Északkelet ipari elörehaladásáról írt beszámolómban eddig még nem beszéltem a Szovjetunió műszaki szakembereinek és munkásainak szerepéről. Ezt szándékosan tettem. Szovjet barátaink olyan bőkezűen közlik velünk tapasztalataikat és ismertetnek meg bennünket vívmányaikkal, hogy a nemzetköziség szellemének erről a megnyilvánulásáról külön kell megemlékeznem. A szovjet emberek szerepe újjáalakító munkánkban és

a termelés minden területén olyan nagy és annyira létfontosságú, hogy azzal részletesebben kell foglalkoznunk.

A szovjet műszaki szakemberek elhozták Kínába értékes tapasztalataikat, amelyeknek segítségével bármilyen gyakorlati problémát megoldhatunk. Olyan módszereket hoztak magukkal, amelyek tudományos vívmányokon, a népért végzett munka gazdag tapasztalatán alapulnak. Sokan közülük résztvettek a gazdaság helyreállításában a Nagy Októberi Szocialista Forradalom után. Mindannyian résztvettek a szocializmus hősies építésében és résztvesznek a kommunizmus megvalósításában a Szovjetunióban. Már ismerik azokat a viszonyokat, amelyek Kínában vannak és ismerik azokat a nehézségeket, amelyeket le kellett küzdenünk, amelyeket a maga idejében ők is leküzdöttek. Nagy lelkesedéssel végzik feladatukat: segítenek a kínai népnek a tapasztalatok elsajátításában, hogy felépíthessük az új Kínát.

Északkeleten mindenütt, ahol csak szovjet műszaki szakemberek és munkások dolgoznak, azt láttuk, hogy a munka a szovjet és kínai munkások közötti szoros együttműködés és összhang jegyében folyik. Népünk „idősebb testvérének" nevezi a szovjet embereket. Emlékszem, hogy a harbini gyár megtekintésekor Csang Hung-su elvtárs, a gyár igazgatóhelyettese komolyan megjegyezte, hogy szeretne elemi oktatást kapni a szovjet elvtársaktól. Hilkevics elvtárs, a gyár igazgatója szívélyesen elmosolyodott és lelkesen mesélni kezdett az igazgatóhelyettes eredményes munkájáról. Ez a kölcsönös tisztelet jellemző az egész szovjet-kínai együttműködésre.

Nem kétséges, hogy népünknek az a vágya, hogy a szovjet emberektől szeretnének tanulni, jelentős mértékben a szovjet emberek munkához való viszonyával magyarázható. A harbini gyárban megismerkedtünk egy idősebb szovjet élmunkással. Neve Polokin, a gőz-

kalapácsrészleg vezetője. Szavai mindennél jobban kifejezik a munkához való viszonyt: „Mindenkinek van jóbarátja. Az én barátom a gőzkalapács. A munka szempontjából legfontosabb, hogy szeressük munkaeszközünket, szerszámunkat és gondját viseljük. Ha megtagadja a munkát, nékünk is abba kell hagynunk azt. Ez kárt okozna az országnak. Ezért mindig úgy szerettem a kalapácsot, mint a legjobb barátomat."

A munkának és a szerszámnak ez a szeretete, amely a nép gazdagságát eredményezi, a legnagyobb gondossággal és a dolgok pontos ismeretével társul. Szovjet elvtársaink szemében minden apró részlet fontos. „Mielőtt elkezdik a munkát, mindent nagyon gondosan mérlegelnek és számításba vesznek" — mondják a kínai munkások.

Példaképpen megemlítették az ansani üzemeket. 1949 szeptemberében tervet dolgoztak ki, hogy a nagy kohót 1950 augusztusára teljesen helyre kell állítani. A szovjet műszaki szakemberek azonban gondosan áttanulmányozták a tervet és figyelembe véve a kohó valóságos állapotát azt tanácsolták, hogy haladéktalanul kezdjék meg a javítási munkálatokat, mert a kohót az év végére teljesen megjavíthatjuk. Az öreg mérnökök ezt a tanácsot kételkedve fogadták. A szovjet műszaki szakemberek azonban azt válaszolták, hogy végeztek már ugyanilyen helyreállítási munkát sokkal rosszabb természeti viszonyok között is, Szibériában. A munkások ezekre a tanácsokra támaszkodva energikusan megkezdték a munkát és néhány nappal 1949 szilvesztere előtt befejezték.

A szovjet munkásoknak azt a törekvését, hogy minden körülmények között alkalmazzák a tudományt, jól illusztrálja a következő eset, amely Hsziaofengman villanytelepén játszódott le.

A villanytelep helyreállításával kapcsolatban a legfontosabb munka az volt, hogy újjáépítsék a tavat képző gátat, a villanytelep legfontosabb erőforrását.

A terv szerint a gát újjáépítési munkálatait csak 1951-ben kellett volna befejezni. A vállalathoz helyezett szovjet műszaki szakemberek azonban azt tanácsolták, hogy a munkát már 1950 július 15-én fejezzék be. Rámutattak arra, hogy a meteorológiai intézet megfigyelései szerint összel igen sok esönek kell esnie. Ha a gátat nem készítik elö ilyen pótlólagos megterhelésre, akkor minden bizonnyal komolyan megrongálódik és a korábban végzett munka kárbavész.

A tanácsot elfogadták. 1950 öszén a Szungari vízállása jelentösen magasabb volt mint az elözö években, de a gát újjáépítési munkálatait befejezték és a villanytelep fennakadás nélkül folytatta rendes munkáját.

A szovjet barátok részéről nyujtott segítség példaképeit végtelen listán sorolhatnánk fel. Feltétlenül meg kell említenünk például, hogy milyen nagy gondot fordítottak a munkások életviszonyaira, lakóhelyükre, orvosi, egészségügyi ellátásukra és tanulásukra.

Amikor ezeket a sorokat írom, visszagondolok szovjet barátaink öszinteségére és önfeláldozására. Novikov például, a dalnyiji kikötö-parancsnok, a leningrádi kikötö parancsnoka volt a mult háborúban. Egyetlen fia hösi halált halt Berlin elfoglalásakor. Sok szovjet elvtársunknál jártunk, felkerestük öket és megismerkedtünk élettörténetükkel. Amikor megismertem öket, megértettem, hogy miért emelkednek állandóan a termelési csúcseredmények. Amikor olvastam, hogy az acélfinomítás termelékenysége 35 százalékkal emelkedett, hogy a kokszfinomításhoz szükséges idö 21 óráról $16^1/_2$ órára csökkent, hogy a szovjet munkamódszerek bevezetése után Északkelet szénbányáinak termelése 20—30 százalékkal emelkedett, teljes mértékben megértettem, hogy milyen értékesek a kínai elvtársakkal vállvetve dolgozó szovjet műszaki szakemberek erőfeszítései a munka terén.

A szovjet tapasztalatokat egyaránt alkalmazzák Északkelet termelésében és iparának vezetési rendszerében is. Ez lehetővé tette, hogy bevezessük a darabbérezésen alapuló racionális bérrendszert. Az új rendszer a Kommunista Párt és a szakszervezetek irányításával rendkívül fontos mozgalomra ösztönözte a munkásokat — a termelés észszerűsítésére. A mozgalom kikovácsolja a kínai munkás új típusát, amely mindent az ország haladásának szemszögéből néz. A városi munkások nyomán haladnak a munka hősei falun is. Ezek együtt alkotják a mi új Kínánkat.

Példaképpen megemlítek néhány adatot az egyik iparvállalatról, a harbini gyárról. A vállalat büszkeségeinek névsorában megtalálhatjuk Pang Hszi-sun nevét. Ez a munkás olyan vasöntőformát talált fel, amelynek segítségével nemcsak a napi 350 darabos teljesítményt emelték 1500-ra, hanem a kiváló minőségű öntvények mennyiségét is 50 százalékról 90 százalékra emelték.

Ugyanebben a névsorban találhatjuk Duan Sang-csien nevét is. Két újítása van: egyik a fémhengerléssel kapcsolatos, amely hatszorosára emelte a termelékenységet, másik a vaspréselőgép tökéletesítésére vonatkozik, amely 15 munkást szabadított fel más munka elvégzésére és 280 százalékkal emelte a munka termelékenységét.

1950-ben 320 újítást fogadtak el a harbini gyárban, amelyeket a munkások nyujtottak be. Az újítások eredményeképpen 1950 januárjától szeptemberig 368 400 000 jüant takarítottak meg. A hulladékok felhasználása 5,26 milliárd jüan megtakarítását eredményezte. Ezenkívül a hulladékokat kezdték felhasználni az irodák, a kis kórház, a bölcsöde 1000 négyzetméter területének és a műhelyek 2000 négyzetméter területének felépítéséhez is. 1950 első félévében a gyár össztermelése 30

százalékkal emelkedett, míg a vezetőség létszámát a szovjet vezetési módszerek alkalmazása és a munka észszerűbb elosztása révén jelentős mértékben csökkentették.

A harbini gyárnak 658 élmunkása, 398 példaadó munkása, 387 kitünö munkása és 64 tiszteletbeli munkahöse van. Valamennyiüket a munkások választották. A gyár osztályainak vagy fiókjainak vezetői közül 28 személyt más, felelősebb munkára léptettek elö. A fiókok és osztályok mai vezetői mind a munkások soraiból kerültek ki.

Ez — a felszabadult munka, amelyet szovjet példa nyomán, a szovjet példát követve alakítottunk ki. Ez hozza létre az olyan munkásokat, mint Csao Ko-ju, aki mozgalmat indított új csúcseredményekért. A mozgalom az ipar minden ágában elterjedt és 21 740 új termelési csúcseredményt hozott, amelyeket a munkások tízezrei egyéni vagy kollektív munka közben értek el.

A MAGÁNIPARRA GYAKOROLT BEFOLYÁS

Az agrárreform, Északkelet állami iparának hatalmas sikerei, és a munkások lelkesedése, hatalmas ösztönzöerö volt Északkelet gazdasági fejlödésében, így a magánipar fejlödésében is. A japán megszállók és a kuomintangista martalócok uralma idején vagy hagyták a magánipart elsenyvedni, vagy szándékosan kiszorították a piacról. A Népi Kormány gyökeresen megváltoztatta ezt a helyzetet. Napjainkban a magánipar fejlödését azért ösztönözzük, hogy kielégítse a falu szükségleteit és így a mezögazdaság gazdasági újjáalakítását is. A magániparnak a következö utakon nyujtunk segítséget.

1. Biztosítjuk a piacot árucikkei számára. A kormányszervek a magánipartnak megrendeléseket adnak iparcikkek gyártására és félkész anyagokat adnak nékik megmunkálás végett.

2. Megoldjuk a munka és a tőke kölcsönös kapcsolatának kérdését. A kormány elősegíti, hogy a munkások szerződéseket kössenek a vállalkozókkal, amelyek mindkét fél érdekeit szem előtt tartják és a termelési kérdésekkel kapcsolatban tanácskozó bizottságokat alakítanak a munkások és a vállalkozók soraiból. A gyakorlat azt mutatja, hogy ez a politika elősegíti a termelés növekedését és „anyagpazarlás elleni mozgalomra" ösztönzi a munkásokat Északkelet magánvállalatainál.

3. A kormány rendszeresen segíti a magánipart nyersanyag, villamosenergia és tőke beszerzésében.

4. A kormány megszilárdítja az északkeleti kereskedelmi-ipari egyesülések munkáját.

Ennek a politikának eredményeképpen a magánipar fejlődésnek indult, különösen azok az üzemek, amelyek közvetlen kapcsolatban állnak az államgazdasággal, nevezetesen: a gépgyártás, a vas- és acélmüvek stb. 1950 januárjában például Mukdenben csak 596 vasöntöde volt. Az év közepére a vasöntödék száma már 1014-re emelkedett, a vállalatok munkásainak száma pedig megkétszereződött. A magániparban ugyanakkor a tőkebefektetés 94,6 milliárd jüanról 171,4 milliárd jüanra emelkedett. A magánipar termelésének értéke 1950 harmadik negyedében 232 százalékkal emelkedett az első negyedévhez képest. A kép még teljesebb lesz, ha figyelembe vesszük, hogy Kao Kang helyettes elnök nemrégen megtartott előadása szerint Mukdenben a magánvállalatok száma 1949 decemberétől 1950 novemberéig 30,2 százalékkal nött, az itt foglalkoztatott munkások száma pedig 32,4 százalékkal emelkedett. Északkelet legfőbb ipari központjának helyzete azt bizonyítja, hogy a magánipar, amelyet a kormánynak az a politikája ösztönöz, hogy összekössék a város és a falu gazdaságát, minden területen újjászületik és nyomon követi az állami ipar újjáalakítását.

A felszabadulás után Északkelet városainak igazgatási rendszere politikai vonatkozásban teljesen megváltozott. A felszabadulás előtt az igazgatási rendszer alapja a hibás és romlott „paocja"[6] rendszer volt, amely járomként nehezedett a népre. Az új járási közigazgatási rendszer bevezetésével ez a teher mindörökre eltűnt. A járási közigazgatási rendszer biztosítja, hogy a vezetés a lakosság kezébe kerüljön, amely az egy utcában élő személyek szervezetei révén, vagy a társadalmi szervezetek révén közvetlenül választja képviselőit. Északkelet városai a történelem folyamán elsőízben fejlődnek olyan irányban, amely megfelel a tömegek érdekeinek.

A nép képviselőinek járási értekezletein küldötteket választanak, akik résztvesznek a városi lakosság képviselőinek városi értekezletein. Ezeken az értekezleteken alakítják meg a város vezető szerveit. Ezek végrehajtják a nép akaratát, iránytadó határozatokat hoznak és valósítanak meg, megválasztják a vezetőállású személyeket.

Az értekezletek összehívásának a tapasztalata azt az érdekes tényt mutatja, hogy mennél gyakrabban hívják össze ezeket az értekezleteket, annál szélesebbkörű lesz a népi képviselet jellege.

A küldöttek száma emelkedik és a lakosság különböző csoportjait képviselők száma egyre inkább megfelel a városi lakosság számának és összetételének. Így például Csangcsungban az első városi értekezleten 70 küldött vett részt, az ötödik értekezleten pedig a képviselők száma már 310-re emelkedett.

---

[6] A „paocja" rendszert a japánok és a kuomintangisták alkalmazták. A rendszernek az volt a lényege, hogy minden utca és minden kerület lakosai kezességi viszonyban voltak egymással és a Kuomintang-hatóságokkal szemben felelősséggel tartoztak minden egyes család tetteiért.

A Kommunista Párt és az Újdemokratikus Ifjúsági Szövetség tagjainak szerepe a városban ugyanolyan fontos, mint a falvakban. A párt és az ifjúsági szövetség tagjai a termelésben mindig az élvonalban vannak és nem rettennek vissza semilyen nehézségtől sem. Példaképpen megemlíthetjük Csao Kuj-lien elvtársnőt, a Kommunista Párt tagját, aki a dalnyiji gyárat megmentette a rombolástól és közben karját vesztette.

A pártmunkásokat és az ifjúsági szövetség tagjait munkájukban Mao Ce-tungnak, a Kommunista Párt és a Központi Népi Kormány elnökének útmutatásai vezetik. Ezek az útmutatások a következők: megvédeni a vállalatokat abban a pillanatban, amikor a néphatalom tulajdonába kerülnek; harcolni helyreállításukért, minden nehézség leküzdésével; arra törekedni, hogy minden fillért a termelés érdekében használjanak fel; kádereket kiképezni; harcolni Kína gazdasági helyreállításáért és iparosításáért.

A Kommunista Párt és az Újdemokratikus Ifjúsági Szövetség vezető szerepet tölt be a lakosság politikai nevelése terén is.

Ennek a munkának az eredményeképpen Északkelet néptömegei nemzetünk élére álltak és dühödt felháborodással tiltakoztak az amerikai agresszorok ellen, akik városainkat bombázzák. Északkelet lakosai már élvezik az új élet áldásait. A jövő haladása is tőlük függ. Ezért elsőnek mutatták meg az amerikaiaknak, hogy határozottan visszaverjük és szétzúzzuk az imperialistákat, akiknek Koreára, Kínára és az egész világra fáj a foguk.

A nemzet élén menetelő északkeleti néptömegeknek ez a megingathatatlan akarata azt bizonyítja, hogy gyors ütemben emelkedik politikai színvonaluk.

Északkelet egyik nagy sikere, amely nagy hatást gyakorolt rám: a városi munkásosztály jóléte, kultúrája és oktatása terén elért eredmények.

A munkásokat mindennél jobban érintik azok a rendszabályok, amelyek biztonságukat és az egészségügyi viszonyokat biztosítják a gyárakban, üzemekben és bányákban. Az utóbbi időben ezek a rendszabályok jelentékeny mértékben megszaporodtak. Mukden gyárai jó példát szolgáltathatnak ezeknek az eredményeknek a szemléltetésére.

Mukdenben 204 állami vagy társadalmasított vállalat van 140 000 munkással és alkalmazottal. Az elmúlt időben azonban a biztonsági és egészségügyi feltételek nem voltak kielégítőek. Mikor a Népi Kormány foglalkozott ezzel a kérdéssel, előzetesen kiválasztott két gyárat kísérletképpen. Az így nyert tapasztalatokat fokozatosan kiterjesztették a többi vállalatokra is, 1950-ben pedig megalakították a gyári munkások biztonsági, munka- és egészségvédelmi bizottságát is. A városi hatóságok, a munka- és egészségvédelmi iroda, a szakszervezetek, rendőrség és orvosi szakemberek segítségével és támogatásával kidolgozták a termelés biztonságának és a munka egészségügyi viszonyainak megjavítására vonatkozó rendszabályokat Mukden egész társadalmi és magánipara számára. A munka sikeres továbbfejlesztésének mértékében fokozódott a munkástömegek érdeklődése is a munka iránt. A termelési biztonság, valamint a munka egészségügyi feltételeiről való gondoskodás megszokott jelenséggé vált.

A biztonsági, munka- és egészségvédelmi bizottság legfőbb feladata a gépi felszerelés tökéletesítése volt, ezenkívül minden vonatkozásban tanulmányozták azokat a kérdéseket, amelyek a termelési biztonság és az egészségügyi feltételek javításának fokozásával kapcsolatos berendezések használatára vonatkoznak. A bizott-

ságnak ezenkívül statisztikai adatokat kellett gyüjtenie és tanulmányoznia, elő kellett segítenie a vállalati oktatás fejlesztését és meg kellett valósítania a balesetek megelőzésére vonatkozó intézkedéseket.

Ezekből a feladatokból kiindulva a bizottság minden vonatkozásban felülvizsgálta a gyárakat és üzemeket, hogy tanulmányozhassa állapotukat. Egyidejüleg megkezdték a munkások orvosi felülvizsgálatát is és minden munkásról egyéni orvosi kartont fektettek fel. Az olyan vállalatoknál, amelyeknek nem volt saját klinikájuk, megkezdték azok megépítését. Ezzel párhuzamosan megoldottak más komoly és fontos kérdéseket is, amelyek a vállalatok többségénél tapasztalt rossz szellőztetéssel, a rossz világítással, a magas hőmérséklettel, az üzemhelyiségek nyirkosságával, a porral és egyéb olyan hiányosságokkal voltak kapcsolatban, amelyek kárt okoztak a munkások egészségében. Különböző javaslatok hangzottak el, amelyeket sok vállalatnál kikísérleteztek és alkalmasságuk mértéke szerint megvalósították azokat. Nagy súlyt helyeznek az üzemi konyhák, étkezdék, hálótermek, mosdóhelyiségek egészségügyi állapotának megjavítására. Az olyan vállalatoknál, ahol nincs meg a korszerű kényelem, intézkedtek ennek megteremtéséről.

A munka biztonsága jelentős mértékben fokozódott az új felelősségi rendszer bevezetése után. Eszerint a munkáscsoportok felelősséget vállalnak a gépeikért. A rendszer a gyár, üzem, bánya egész osztályain vagy műhelyeiben is alkalmazható, a vállalat jellegétől és felszerelésétől függően. A munkások kötelessége azoknak a hiányosságoknak kiküszöbölése, amelyek baleseteket okozhatnak. Elsősorban a vállalatok adminisztratív részlegei felelősek a rossz gépalkatrészek kicseréléséért és megjavításáért és az egyéb olyan intézkedésekért, amelyek megteremtik a biztonságot. A munkások szerződéseket kötnek az adminisztratív részlegekkel, részletesen megállapítják mindkét fél kötelezettsé-

geit. Ezenkívül bizottságokat alakítanak a termelési biztonság ellenőrzésére és tanulmányozzák a biztonság technikáját is. Megvalósítása előtt rendszerint minden új, a termelési biztonságot szolgáló rendszabályt megvitatnak a munkásokkal. Ez a rendszer valamennyi vállalatnál, ahol alkalmazták, jó eredményeket hozott.

A termelési biztonság biztosítására és a munkaviszonyok megjavítására vonatkozó rendszabályok rendszere nagy ipari városokban igen bonyolult dolog és ezt a rendszert természetesen megfontoltan kell kidolgozni. Ezért a mukdeni munkavédelmi bizottság tevékenységét meghatározott program szerint fejleszti és figyelmét elsősorban a legnagyobb vállalatokra fordítja. A nagyüzemeknél szerzett gyakorlati tapasztalat lehetővé teszi, hogy a rendszabályokat fokozatosan megvalósítsák a kisebb üzemeknél és vállalatoknál is. Még sok nehézséget kell leküzdeni, de maga a program is bizonyítja, hogy a Népi Kormány milyen fontosnak tartja ezeket a rendszabályokat.

Északkelet egyéb városaiban is foganatosítanak rendszabályokat, amelyeknek az a céljuk, hogy a gyárakban és az üzemekben megvédjék a munkások egészségét. Csoportunk Dalnyijban meglátogatta a Távolkeleti Elektromos Társaság szanatóriumát. Ez a társaság azok közé az ipari vállalatok közé tartozik, amelyeket a Szovjetunió adott át nemrégiben Kínának. A szanatórium modern építésű, egy hegy lábánál terül el és a tengerre néz. A zöld fenyőkkel, a vöröses juharfákkal és cseresznyefákkal festői látványt nyujt. Régebben az épület japán militaristák villája volt, ma Kína dolgozóinak tulajdona.

A szanatóriumot a vállalat munkavédelmi alapjából tartják fenn. Minden itt üdülő munkás megkapja munkabérét, ezenkívül naponként rendszeres segélyt is kap. Ebben a csendes környezetben pihennek az élenjáró, jó termelési eredményeket elért munkások. Itt nagyszerű ellátást kapnak, megvan minden kényelmük

és szórakozási lehetőségük. Minden második héten százas csoportokban új munkások érkeznek ide egészségük helyreállítása érdekében. A munkások rendszerint meghíznak a kéthetes szanatóriumi tartózkodás alatt.

Megjegyezhetjük, hogy egész Északkeleten széleskörü rendszabályokat foganatosítanak a munkások egészségének megvédése érdekében. Napjainkban Északkeleten többszáz kórház, klinika és szanatórium áll a munkások rendelkezésére. Ez az idők változása — a munkások országunk gazdái és az új társadalom minden lehetőséget megad arra, hogy javítsanak létfeltételeiken.

Az Északkelet előtt álló termelési feladatok teljesítése érdekében és a lakosság egészségügyi viszonyainak megjavítása céljából ugyanilyen gondot fordítanak a társadalmi egészségvédelemre is. Az egészségügyi személyzet kis létszáma és a szükös anyagi lehetőségek ellenére is Északkelet egészségügyi dolgozói sikeresen valósítják meg ezt az elvet: „A legdöntőbb a betegségek megelőzése, aztán jön a gyógyítás.“ Ezeket a sikereket azért érhették el, mert a kormány együttműködik a néppel, mert a városokban megszervezték az egészségügyi dolgozók munkáját és a tömegeket bevonták az egészségvédelem megjavításába.

Nagy figyelmet fordítanak a városi tömegek bevonására is. Mukdenben például több mint 11 000 egészségügyi dolgozót képeztek ki. Ezek kampányt folytattak a város megtisztítása, a legyek megsemmisítése és más egyéb egészségügyi rendszabályok megvalósítása érdekében.

Ugyanilyen fontos tény volt az egészségügyi dolgozók mozgósítása a „vigyük az orvostudományt a nép közé“ elv alapján, valamint az a tény is, hogy minden egészségügyi dolgozót felelőssé tettek azért, hogy megvalósítsa az egészségügyi rendszabályokat saját körzetében. Fontos az a körülmény is, hogy a nők és gyermekek részére egészségügyi központokat létesítettek,

hogy csökkentsék a gyermekhalandóságot és megjavítsák a nők és gyermekek létfeltételeit. Amikor láttam mindezt, eszembe juttatta az általam szervezett Kínai Jóléti Intézet munkáját, amely a sanghaji munkásnök körében folytatott egészség- és oktatásügyi propagandát, megtanította őket a gyermekekkel való bánásmódra és az egészségügyi rendszabályok betartására a terhesség és a szülés utáni időszakban.

Az Északkeleten végzett egészségügyi munka tanulságait a következőkben szögezhetjük le:

1. Az egészségügyi rendszabályok tömeges megvalósítása érdekében a városi közigazgatási szervek, a Kommunista Párt és a társadalomvédelmi szervek együttműködése szükséges;

2. Az egészségvédelmi alapszervek megalakításánál igen nagy jelentősége van a személyzet előzetes előkészítésének és a lakosság soraiból való mozgósításnak;

3. A munkában részvevő orvosi személyzet az egész egészségvédelmi rendszer legfontosabb támasza, mivel hidat alkot az egészségügyi intézetek és az aktivisták csoportjai között;

4. Az egészségvédelem fontosságát megértő lakosság maga is törekedni kezd a mozgalom elterjesztésére és szívesen vállal magára bizonyos munkát. A különféle közigazgatási vezetők szüntelen buzdító munkájára azonban állandóan szükség van.

Északkelet lakossága, Kína egyéb részeinek lakosságához hasonlóan, igen nagy érdeklődést tanúsít a gyermekekről való gondoskodás iránt. Megértik, hogy Kína jövője szempontjából rendkívül fontos gyermekeink jó táplálása életük első percétől kezdve. Már sok bölcsőde működik és számuk állandóan emelkedik. Sok közülük közvetlen támogatást kap a Népi Kormánytól, valamint a szakszervezetektől és a nőszervezetektől is.

Északkelet gyermekvédelmi káderei a gyermeknevelés kérdéseivel kapcsolatban tartott értekezletek

határozatai alapján a következő feladatokat tűzték maguk elé:

1. A gyermekeket a munkához való helyes viszonyra nevelik és megértetik velük azt, hogy a munka a gazdagság forrása és szeretniök kell a munkát.

2. A gyermekek szellemi képességeit olyan nevelési programmal fejlesztik, amely érdeklődésüket felkelti.

3. A gyermekekben kifejlesztik az új erkölcsöt — aminek alapja országunk, vezéreink, népünk, a munka és a népi tulajdon iránt érzett szeretet.

4. Betegségmegelőző munkával és higiéniára való neveléssel gondoskodnak a gyermekek egészségéről.

A haladás, amelyet Északkelet a kultúra és a népoktatás területén elért, bebizonyítja, hogy milyen nagyarányú fejlődést ér el az a nép, amely kezébe veszi a hatalmat.

Napjainkban az általános iskolák száma 34 000-re emelkedett, a tanulók létszáma pedig 4 576 111 fő. Ide tartoznak a mezőgazdasági vidékek tanulói is. A középiskolák száma 1950-ben 21 százalékkal, a tanulók száma pedig 38 százalékkal emelkedett 1949-hez képest. Ma a középiskolai tanulók száma 155 748. Ezenkívül 61 technikum is működik, valamint számos, úgynevezett „gyorstanfolyam" is van, amelyeknek az a különleges hivatása, hogy káderekét képezzenek a munkások és parasztok soraiból. Északkeleten ezenkívül 16 újtípusú felsőfokú tanintézet is van, amelyek műszaki szakembereket képeznek ki, pénzügyi és gazdasági kérdésekkel foglalkozó tanfolyamokat tartanak. Északkelet egyetemein és kollégiumaiban napjainkban majdnem 18 000 diák tanul.

A rendes iskolai oktatás mellett széleskörű kampány folyik az írástudatlanság felszámolásáért is, Északkelet dolgozó lakosságának körében. A munkások százezrei tanulnak esti iskolákban. A téli iskolákban négy és félmillió paraszt tanul.

Magától értetődik, hogy a népoktatás terén végzett ilyen nagy munka nagy keresletet von maga után a sajtókiadványok területén is. A „Hszinhua Sutien" könyvkiadó 1950-ben több mint 40 millió könyvet adott ki. Északkeleten széleskörű könyv-, folyóirat-, ujság- és egyéb kiadványokat terjesztő hálózat müködik.

Milyen eredményeket értek el a tudás és a müveltség terjesztésével? Vegyük például Dalnyijt és Port-Arturt. 1949-ben, vagyis az irástudatlanság felszámolására irányuló program megvalósításának kezdetén, 200 000 ember látogatta a tanfolyamokat. A tanfolyamokat több mint 50 000 ember már teljesen befejezte. A követelmények a következők: a munkásoknak 1200 irásjelt, az egyéb polgároknak 1000 és a parasztoknak 800 irásjelt kell ismerniök.

A gyermekek tanulása terén az a helyzet, hogy a középiskolai tanulók száma a japán megszállás időszakához viszonyítva 266,5 százalékkal, az általános iskolai tanulók száma pedig 217,9 százalékkal emelkedett. Ezenkívül egyetem is müködik, amelyen minden fakultás megvan. Vannak müszaki iskoláink is, amelyek közvetlenül a gyárakban és üzemekben müködnek. A munkásoknak kultúrházak, 9 egyéb kulturális intézmény, 92 klub és 332 kultúrsarok áll rendelkezésére.

Jellegzetes a dalnyiji kultúrintézet, amelyben mi is voltunk és amelyet „Munkásotthonnak" neveznek. Ez a Szállítmányozó Társaság munkásainak otthona, iskolája és kultúrotthona. A társaság munkásainak fele nő.

A társaságnak ez a jeligéje „A vállalat maga az iskola", és ez a szellem állandóan serkenti a „Munkásotthon" munkáját. A társaságnál a munkát három müszakban végzik, ezért a „Munkásotthon" állandóan zsúfolva van fiatalokkal. Itt tanulnak a munkaidö után és müszaki kiképzést kapnak. Büszkén mondják, hogy mind a társaság vezetője, mind az iskolaigazgató a

„Munkásotthon" iskolájában tanult és mindkettő a munkások soraiból került ki.

A „Munkásotthont" a munkásszövetkezet nyereségéből létesítették. Félig lerombolt, régi iskolaépületet kaptak és önkéntes munkájukkal palotává változtatták. Az épületben klubszobák, üdülőtermek, sport- és játszótermek, könyvtár, tanulószobák, fürdőszobák és ebédlő van. A gyönyörű előadóteremben 800 férőhely van.

Északkeleti utazásunk alkalmával több ilyen intézményt láttunk. Ezenkívül olyan kulturális intézményeket is megtekintettünk, mint például a Keleti Kultúra Múzeumát és a portarturi Hadtörténeti Múzeumot. A munkások mindenütt tevékenyen résztvettek az épületek építésében és az egész dolog megszervezésében. Mindenütt azt láttuk, hogy az új Kína emberei tanulnak, örülnek az új életnek, amelyről néhány éve még álmodni sem mertek. Ez az élet szenvedélyes vágyat ébreszt bennük, hogy a lehető legjobban fejlesszék és felvirágoztassák országunkat. Az új élet kikovácsolja bennük azt az elhatározást, hogy az őket jellemző bátorsággal és hazaszeretettel védik meg az országot.

*

Északkeleti élményeim összegezése közben arra a következtetésre jutottam: a legfőbb, hogy teljesen megsemmisítettük az imperializmus, a bürokratikus tőke, a militaristák és a kuomintang korrupció hatalmát. Új hatalmat létesítettünk, amely minden vonatkozásában a nép államának hatalma.

Ez lehetővé tette az agrárreform megvalósítását és megszilárdítását. Északkelet parasztjai mindörökre lerázták a feudális elnyomás és a mult nyomorának jármát. A kollektív erőfeszítés, az új demokrácia útjára léptek, amely a szocializmushoz vezet.

Ez lehetővé tette, hogy a városi munkásosztály teljesen megmutassa alkotó géniuszát. A munkások a

szovjet műszaki szakemberekkel vállvetve, akik az igazi nemzetköziség szellemétől vezérelve nyujtanak segítséget nekünk, gyors ütemben átépítik az ipart és alapot teremtenek további növekedéséhez az új demokrácia alapján, előkészítik a szocialista korszak magas fokon szervezett és magastermelékenységü iparára való átmenet előkészítő időszakát.

Ez mind a munkásoknak, mind a parasztoknak lehetővé tette, hogy állandóan emeljék életszínvonalukat és hatalmas léptekkel haladjanak előre anyagi és szellemi kultúrájuk útján. Ez az új demokrácia polgáraivá változtatja energikus és tehetséges népünket, a szocialista korszak élenjáró embereivé való átalakítás útjára vezeti őket.

Északkelet sikerei azt bizonyítják, hogy az új Kína biztosan halad előre dicső jövője felé.

Felelős lektor: Pásztor Lajosné.

„Fűzött könyv 4.21 MNOSZ 5602."

3924. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.
Felelős: Janka Gyula.

Szung Csing-ling és Lin Po-csu egy élenjáró falusi dolgozóval beszélgetnek

Új munkáslakások Ansanban

1.– Ft